Akbaba

Akbaba-Loto
Oynayın
1000lerce LİRA
KAZANIN

İnönü — Kurban etmenin zamanı geldi artık!..

para yerine İMZANIZI kullanın

GARANTİLİ ÇEKLER Türk Ticaret Bankasının garantisi altındadır.

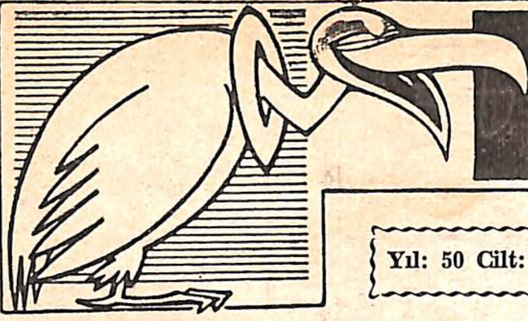
GARANTİLİ ÇEKLER Türk Ticaret Bankası şubelerinden temin edilebilirler.

GARANTİLİ ÇEKLER yapılacak her türlü ödemede, üzerlerindeki limitler dahilinde tanzim edildiği takdirde, nakit para yerine kullanılabilecek çeklerdir.

TÜRK TİCARET BANKASI

(Ak. — 6)

Yıl: 50 Cilt: 22 Sayı: 6 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 26 Ocak 1972 * Fiyatı: 150 Krş

KUTLU OLUR MU?

ÜSTÜNDE düşününce, «Kurban Bayramı» biraz yanlış bir deyim gibi görünüyor bize.

Çocuk Bayramında çocuklar, İşçi Bayramında işçiler, Denizcilik Bayramında denizciler, Gençlik Bayramında gençler, hattâ Gazetecilik Bayramında gazeteciler o günü kutlayıp sevinebilirler. Ama Kurban Bayramında kurbanlar sevinir mi?

Soruyu kınalı koçlara sorabilsek olumlu cevap alacağımız şüphelidir.

Kutlamayı kimin yapıp kimin sevindiğine bakarsak, doğru deyimin ya Kurban Kesenler Bayramı olması gerekir, ya da Celep Bayramı.

Zaten kurban sözcüğü genellikle yanlış kullanılıyor.

«Yanlışlık kurbanı, cinayet kurbanı, kaza kurbanı» diyoruz.

Yanlışlıkta güme giden, cinayette maktul, kazada kazazede bulunur. Kurban değil.

O sözcüğün antropolojide çok belirli ve kesin bir anlamı vardır:

Kurban diye, bir tanrıyı ya da kendisine tapılan üstün bir varlığı hoşnut etmek için canı alınacak yaratığa denilir.

Bunun da üstünde düşünülürse, bir başka soru çıkar ortaya:

— O tanrı yahut üstün varlık kendisi için bir can alınmasından niçin hoşnut olsun?

Etini yiyecek, postunu giyecek değildir ki...

Aslında kurban sunmak sembolik bir davranıştır. Yâni sorunun cevabını, sunuşun anlamında aramak gerekir. Üstün varlığın üstünlüğüne inanan kişi tarafından o inancın ıspatlanmasıdır bu anlam.

Tapanla tapılan arasında âdeta şu konuşma geçmiştir:

— Sen bana inanıyor, değer veriyor, tapıyor musun?

— Evet.

— Bunu ispata hazır mısın? Hiç gereği olmadığı halde, sırf benim hatırım için bir zarara girmeye razı mısın?

— Razıyım.

— Öyleyse sence değerli olan bir şeyi tahrip et!

O «şey» in ille canlı olması da gerekmez. Eski Yunanlılar ve Romalılar tapınaklarında yere şarap dökmek gibi inanç delilleri verirlerdi tanrılarına.

Aynı Yunanlılar daha önceleri törenlerle azıp insan kurban ederlerdi.

İnsan kurban etmenin vahşilere özgü bir âdet olduğu ve uygarlık başlangıcında ortadan kalktığına inanılır. Yanlıştır. Tam vahşet halinde yaşayan toplulukların insanları öfkeyle, düşmanlıkla, hattâ yamyamlık niyetiyle biribirlerini rahatça öldürebilirler; ama üstün güçlere yaranmak için hemcinslerini kurban etmek akıllarına gelmez.

O gelenek ancak «uygarlaşma» başladıktan, insanlar biribirlerine dalkavukluk etmeyi öğrendikten, üstün güçlerin profesyonel sözcülüğü iddiasındaki ruhanî zümreleri ortaya çıktıktan sonra kurulabiliyor.

Uygarlık daha da ilerleyince tabiatüstü güçlere rüşvet kabilinden insan kanı dökmenin barbarlık olduğu duygusu yayılıyor tabiî; o âdet yavaş yavaş ortadan kalkıyor.

Ve öylece insanlar kurban edilmekten kurtuluyorlar mı?

Nerdeee!

Birtakım güçlü kişiler üstünlük iddialarına sırt dayayıp çevreden kurban istemenin ne pohpohlayıcı bir zevk olduğunu görmüşler bir kere. Vazgeçerler mi?

Bu sefer tabiatüstü güçlerin yerini kendileri alıyor, başka bir devimle toplum tanrısı rolüne çıkıyorlar.

Tarih boyunca öyle kişilerin üstünlük hırsı uğruna sayısız insan ezilmiş, süründürülmüş, öldürülmüş, hâsılı çeşitli yollardan kurban edilmistir.

Bizim kendi toplumumuz da bu kuralın dışında değildir ve olamaz.

Bırakın Osmanlılık dönemini, bırakın bu yüzyılın topraklarımıza getirdiği büyük toplum depremlerini, pek yakın geçmişimize ve hattâ günümüze bakın.

Hesap sorma, kudret ispatlama, ibret dersi verme amacıyla çok karmaşık kaynaklı büyük çalkantıların bütün kabahatini bir kaç kişiye yüklemek eğiliminin birçok örneklerini görmez misiniz?

Bugün yurdumuzda değişik kanatlar, çevreler, partiler martiler boyuna hasımlarından kurban istemiyorlar mı avaz avaz?

Kurban etme fiili yalnız zincirli, hapisli, sehpalı olmaz. Bazan görevden alakoymak da en etkili bir kurban etme usulüdür.

Onbirler adıyla politik tarihimize karışan yöneticilerden bazıları, en yüksek kademelerdeki birçok dürüst memur, binlerce öğretmen son aylarda o yoldan politikacı hırslarına kurban gitmişlerdir.

Şimdi aynı dramın yeni bir örneğiyle karşı karşıyayız:

Bülent Ecevit İsmet İnönü'nün kayıtsız şartsız şeflik iddiasına kurban edilmek isteniyor.

Bu seferki örneğin korkunçluğu şurada ki, kurban adayı o tek kişi değil aslında. Bütün bir parti, belki bir rejim.

CHP. örgütünün en az yarısının Ortanın Solu hareketine sağlam bir bilinçle bağlı olduğu, Ecevit'i o hareketin rakipsiz lideri saydığı, onunla birlikte kurban edilmeye karşı sertçe direnecekleri şimdiden anlaşılmış bulunuyor. Bu durumda Ecevit'i tasfiyeye kalkışmak, Cumhuriyet Halk Partisini dağıtmak ve Adalet Partisini büsbütün alternatifsiz bırakmak demektir.

Karşısında hiçbir dengelevici güç kalmamış bir AP. ile bu rejim kaç yıl yaşar?

Soruya rejim hesabına iyimser cevap verebilecek gerçekçi bir kişi bulunacağını sanmıyoruz.

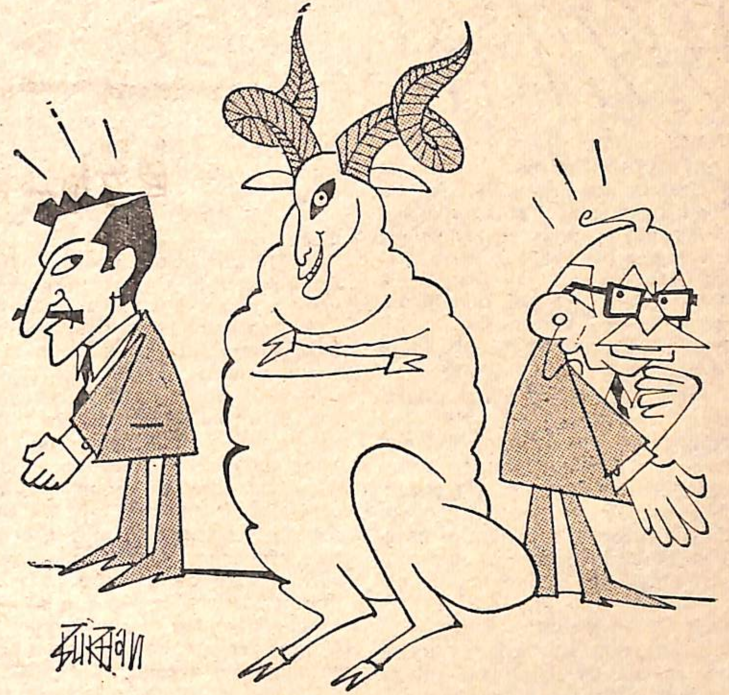
Kurban âdetiyle ilgili efsanelerin en ürkütücüleri, kendi yavrularını boğazlayan insanların hikâyeleridir.

Şu biçimiyle parlâmentolu düzeni Türkiye'ye çeyrek yüzyıl önce İsmet İnönü getirdi. Tarihe demokrasi âşığı bir devlet adamı diye geçmek isteyen İnönü şimdi kendi partisi içinde demokrasi gereklerinin en basitine katlanamadığı için yavrusunu eliyle boğazlarsa, kaderin tüyler ürpertici bir cilvesi olacaktır bu.

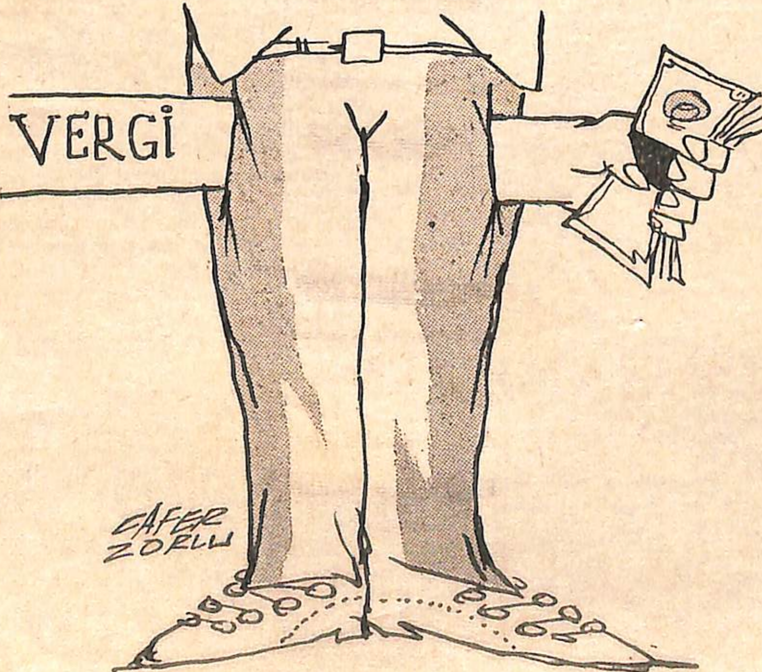
Bakalım o zaman kimler bayram eder?

Kurbanlar mı, celepler mi?

AKBABA

Koç — Bunlar beni değil, biribirlerini kurban edecekler galiba!..

Yazısız

AKBABA

Sevgili okurlarının Kurban Bayramını sağlık ve neşe dileğiyle kutlar.

BAYRAMLIK SURAT

VEDAT SAYGEL

27 OCAK 1972

YATAKTAN fırlamasıyla, çevirdi elektrik düğmesini. Işıl ışıl oldu odanın içi. Yüreğinde bir korkusuzluk, yüzünde sevinç ve neşeden doğma bir aydınlık vardı. Karısını uyandırırken:

— Tüh, dedi, görüyor musun aksiliği?... Namazı kaçırmışık!

Uykulu gözlerini oğuşturan kadın parmağını dudağına götürerek:

— Suss, dedi. Çocukları uyandıracaksın.

Uyanırlarsa uyansınlardı. Susmayacaktı işte! Sayılı günlerden birini yaşamaya hazırlanıyordu. Ne çocukların uyanması, ne sesinin komşulardan duyulması, ne ışığının dışardan görünmesi, hiçbir şey umurunda değildi. Başka günler içindi korku.

Ah, o başka günler!...

Sabahın erken saatlerinde uyanmaya alışıktı da, ışıklı bir odada giyinmeye hasretti. Karısını uyandırmaya alışıktı da, yüksek sesle konuşmaya hasretti. Uyanmasıyla alacaklılara yakalanmamak için kimseye görünmeden mahalleyi terketmesi bir olurdu! Ana caddeye çıktı mı, bir güven duygusu sarardı benliğini. Taa, öğle sonrasına kadar sürerdi bu duygu. Ama saatler geçip de, vakit akşama yaklaştı mı, yeni bir sancı gelip çöreklenirdi içine. Veresiyeyi kesen bakkalla karşılaşma korkusu, «Ya borcunu öde, ya evimden çık» diye dayatan ev sahibiyle karşılaşma korkusu, önüne uzun bir «Yok» lar listesi bırakacağından emin olduğu karısıyla takışma korkusu, frenlerdi adımlarını. Fakat o korkuların hiçbirini duymayacaktı bugün. Yarın da duymayacaktı, öbür gün de... Taa, bayram ertesine kadar... Hamdolsun hiçbir şeye ihtiyaçları yoktu. Akşam peşin para verek kömürcüden aldığı elli kilo oduna henüz el sürmemişlerdi bile.

— Sobayı tutuştur, çayı koy, sonra da çocukları uyandır, dedi karısına.

Gözlerinde tütüyordu bacaksızların uyanık yüzleri. Aylar var ki, uyurken bırakıp, uyurken buluyordu hepsini. Yalnız karısı beklerdi gelmesini. Işıkları söndürür, perdeyi aralar, uykulu bakışlarla erkeğinin gölgesini arardı. Onu da sadece dertleşmek amacıyla yapardı:

— Bıktım bu hayattan! derdi. Hani işsizliğin neyse ama, mahallede yapılan dedikodular öldürecek beni, derdi.

Sonra başlardı iki gözü iki çeşme ağlamaya:

— Herkes bize tepeden bakıyor. Evimize gelip, bir acı kahvemizi içen, arkadan kuyumuzu kazıyor!

Bir şey demeden dertli dertli borç harç aldığı ikinci sigarasını tüttürürdü adam.

— Hele Şinasi beyin karısını görme! Bizim küçük oğlanı gene bir güzel dövmüş bugün. Sebebi de ne biliyor musun? Kapılarının önünden geçmesi... Sokak çamur, bir kuru yer bulup basmış oğlan... Karısının yaptığı yetmezmiş gibi Şinasi bey de yarı beline kadar pencereden sarkıp, «Bir daha bizim kapıya adımını atarsan bacaklarını ayırırım senin!» diye bar bar bağırmaz mı? Herkes geçiyor ama, bir bizimki göze batıyor nedense.

Uyanan çocuklarına sevgi dolu gözlerle baktı. Sigarasını her zamankinden daha başka şeyler düşünerek yaktı. İçi içine sığmıyordu bugün:

— Kalk, dedi küçük oğluna. Şuradan bir gazete al gel.

Açtı perdeleri ardına kadar, geçti pencerenin önüne, aldı çayını eline başladı küçüğün çamurlu sokakta gidişini seyretmeye...

* * *

Şinasi bey çoktan bitirmişti işini. Namaza gitmiş, kurbanını kesmiş, sıra traşa gelmişti. İki dakikada onu da halletti. Gün, bambaşka bir gündü bugün. Diğerlerine benzemeyen...

Yeni diktirdiği bayramlık giysilerini çekti önüne. Panpaton, yelek, ceket, oh, kendi de bambaşka bir insan olup çıkmıştı işte! Ama nedense içinde bir huzursuzluk vardı. Bayram sevincini gölgeleyen bir eksiklik... Saatine baktı, takmış. Kravatına baktı, tamam. O halde neydi eksik olan?

Aynanın karşısına geçti ki, ohoo, daha dünya kadar eksiği vardı. Giyimi yeniydi ama, surat gene eski surattı. Dudaklar kasılmış, kaşlar çatılmış, alın kırışık dolu... Bayram mı, değil mi farkında değil surat!

Dudaklarına bayramlık bir gülücük kondurdu, kaşlarını indirdi, gözlerine duygu dolu, sevgi dolu bir bakış verdi. Hah, tepeden tırnağa her şeyiyle yeni, bambaşka bir insandı artık. Pencereye sokulup şöyle bir dışarı baktı, mahallenin en fukarası olarak tanınan Nihat efendinin küçük oğlu elinde bir gazete, sokağın çamurları arasında batıp batıp çıkıyor!

Bir baba koruyuculuğuyla seslendi:

— Hasta olacaksın evlâdım, çamurun göbeğinde işin ne? Bizim kapının önündeki kuruluğu görmüyor musun? Çabuk çık oradan bakayım!

Yediği dayakların bütün öfkesini unutan çocuk çıktı Şinasi beylerin kapısının önündeki kuru yere.

Alt kattan karısı uzattı başını:

— Ah kerata, batırmışın bayramlık pabuçlarını... Bizim kapının eşiğinde sıyır ayakkabılarının çamurunu bakayım.

Kulaklarına inanamadı oğlan.

— Sıyır, sıyır korkma.

Kocaman bir et paketiyle kapıda göründü Şinasi bey:

— Bunu da eve götür, annen pişirsin, sıcacık yiyin olur mu?

Bir de sevgiyle oğlanın saçlarını okşadı, kat kat büyük bir sevinçle kuş olup uçtu oğlan!

* * *

Elli kilo odun yarılanmıştı ama, oturdukları oda da hamam gibi olmuştu. Kocasının kimbilir kaç yıl önce hazır aldığı bayramlık elbisesinin yırtıklarını, söküklerini onaran kadın:

— Haydi giyinin artık, dedi.

Bayramların değişmez üniforması haline gelen rengi soluk giysilerini çekti önüne Nihat efendi. Bir güzel giyindi. Bayramlık mendilini cebine yerleştirdi, bayramlık kravatını taktı, bayramlık sigarasını yanına aldı.

Aynanın karşısında bir daha gözden geçirdi kendini. Her şeyi tamam mıydı acaba?

— Eksik bir tarafın var gibi geliyor bana, dedi karısı.

— Bana da öyle geliyor.

— Kol düğmelerini taktın mı?

— Taktım.

— Kravatını?...

— Taktım.

— O senin bir kulüp rozetin olacaktı... Şeker bayramında takmıştın hani?

— Taktım.

— Dur bakayım...

Koşup, karşısına geçti karısı:

— Suratın eski ayol! Bayramlık suratını da tak bakayım...

Dertlene dertlene ağlar hale gelen suratını zar zor bir düzene soktu adam. Dudaklarını yaydı, bakışlarına mutluluk ifadesi verdi, çıktı sokağa.

Bayram ziyaretine ev sahibinden başlamalıydı önce. Bayramdan bayrama gördüğü kiracısıyla karşılaşınca kimbilir neler söyleyecekti adam. Ama bozulmayacaktı. Nihayet yerden göğe kadar haklıydı.

Açılan kapıdan girdi ki, ohoo herkes en az kendi kadar neşeli. Herkes olduğundan daha kibar. Herkesin üstünde bayramlık giyimi, konuşmalarında bir bayram nezaketi, harcamalarında bayram cömertliği...

Ev sahibi nasıldı acaba?

Gözlerine inanamadı Nihat efendi. Yaradılıştan avını yutmaya hazır bir kaplan görünüşünde olan bu adam, maskeli, gülen bir palyaçoydu sanki!

— Sizi biraz üzdüm ama, inanın ilk fırsatta birikmiş kiraları...

Derken:

— Aman efendim, rica ederim, diye susturdu beriki. Böyle bir günde...

— İşler biraz oynasa...

— İstirham ederim efendim, hele böyle bir ortamda...

Geldiğinden daha mutlu, daha şaşkın çıktı dışarı Nihat efendi. Ev sahibinin konuşmalarını hatırladıkça, şaşkınlığı artıyordu. Haydi suratı, bayramlık bir surattı... O kibar sözleri nerden almıştı?

— Bakkal Mehmet efendiyi de hayırlısıyla bir atlatsak, derken sokağın ortasında burun buruna geldiler.

Utançla:

— Yahu.. yahu... diyebildi sadece Nihat efendi.

Zira bakkalın bayramlık yüzünü görünce hayretler içinde kaldı! O ne dudaklar Yârabbi! Yayılmış da, toplanmayı bilmiyor! Ağzını açtıkça kahkaha dökülüyor!

Ne söylediğini, ne cevap aldığını dahi bilmeden ayrıldı yanından.

Hele üç aydır her gece saat onikilere kadar yolunu gözleyen, sabah karanlığında da:

— Ya borcunu versin, ya kendini yok bilsin! diyerek kapıya gelen kahvecinin yüzü estetik ameliyattan çıkmıştı sanki! Konuşmasından, gülümsemesine kadar bütün bayramlıklarını kuşanmış. Diğer günler argodan başka dil bilmeyen o ağızda, argonun yerini bir kalem efendisinin sözleri almış.

Eve döndüğünde körkütük sarhoştu Nihat efendi. İçmemişti ama mutluluktan kendinden geçmişti.

Bekledi, karısının ağzından da şikâyete benzer tek kelime çıkmadı. Sevgiyle kolunu attı omuzuna:

— Mutlu musun?

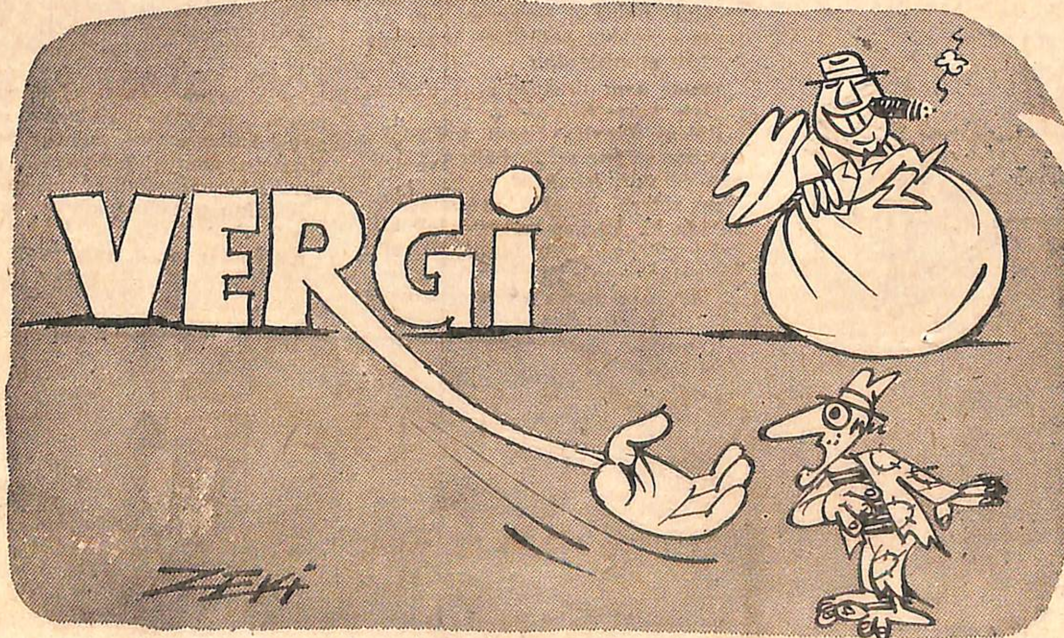
— Çok... diye fısıldadı kadın. Her gün bayram olsa...

— Olacak, dedi, her günümüz bayram olacak.

30 OCAK 1972

İkindi üzeri atılan bayramın bitiş toplarıyla vuruldu kapı. Nihat efendi açtı ki, tanımadığı biri... Yüzüne baktı, yüz değil, canavar sureti! Sanki daha iki gün önce konuşulmamış gibi:

— Bana bak Nihat efendi, diye başladı ev sahibi. Borcun, bu ayla binikiyüz lira oluyor. Üç gün içinde ya verirsin, ya eşyanı kapıda bulursun!

Halk, vergi adaletsizliğinden şikâyetçi. — Gazeteler —

Beyninden vurulmuşa döndü Nihat efendi:

— Evet ama...

— Aması maması yok kardeşim. Senin nasıl para sıkıntın varsa, herkesin de ihtiyacı var!

Çekti, gitti.

Onun hemen ardından bakkal kapıya dayandı ki, hey babam hey! Adamın gözlerindeki bakış değil, atom mantarı!

Yanına inmeye cesaret edemedi de, pencereden konuşup bir kaç gün daha idare etmesini istedi Nihat efendi.

Tam içeri çekilirken yeri göğü inleten bir sesle dondu kaldı! Baktı, Şinasi beylerin kapısının önündeki kuruluktan geçen küçük oğlunun ardından, Şinasi bey bar bar bağırıyor:

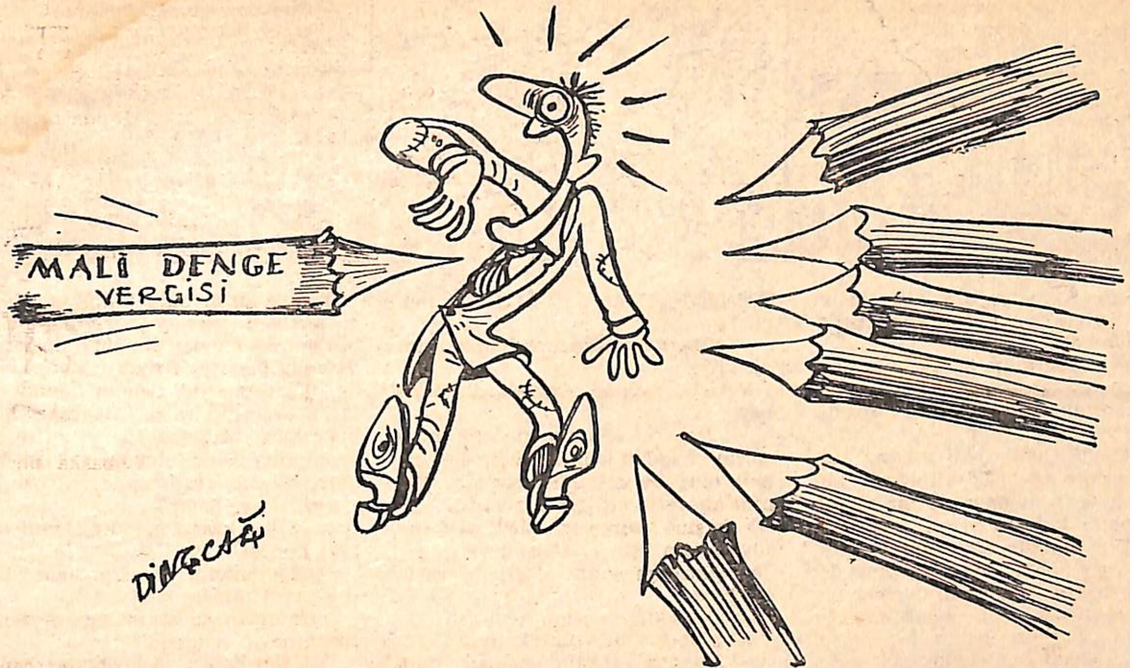
— Bir daha bizim kapıya adım atarsan bacaklarını ayırırım senin ulan it!

Korkuyla odaya çekilen Nihat efendi:

— Bayram bitti, dedi.

Sırtındaki bayramlık giysilerini, yüzündeki bayramlık tebessümünü istemiyerek attı, sonra her günkü gibi pencerenin perdelerini sıkı sıkı kapattı.

Vedat SAYGEL

— Sen de mi, Brütüs?!.

YELPAZE

İSTESE de, istemese de insana fıkra anlattırıyor şu Türkiye'miz.

Hani adam bir dükkânın camekânında saat görünce kapıdaki levhaya dikkat etmeden içeri girmiş, kol saatindeki bozukluğu anlatmaya başlamış.

Dükkâncı onun sözünü keserek:

— Yanlış yere geldiniz efendim, demiş; ben saatçi değilim, sünnetçiyim.

— Sünnetçi misiniz! Öyleyse niçin camekâna saat koydunuz?

Dükkâncı bir zaman adamın yüzüne baktıktan sonra sormuş:

— Ya ne koyacaktım?...

Geçenlerde Anadolu Ajansı yurda bir haber yaydı. İzmir Belediyesi memur kadrolarındaki 60 kişilik boşluğu doldurmak için sınav açmış. Başvuran 1050 kişiye şunlar sorulmuş:

* Tarık bin Ziya, Hamurabi, Macellân, Marko Polo kimdir?

* Kanunî Sultan Süleyman'ın seferleri.

* Tanzimat edebiyatı.

* İki matematik problemi.

* Türkiye'nin iklimi.

Haberi alaylı bir edayla veren ajansın belirttiğine göre, memur adayları sınavda sorulan sorular. la belediyecilik arasında bir bağlantı göremediklerini ileri sürmüşler.

Aslında sorular biraz tarih, biraz edebiyat, biraz matematik ve biraz coğrafya bilen kişilerin pek güçlük çekmeden cevaplandırabilecekleri şeyler. Belli ki İzmir Belediyesi kadroya alacağı memurların hiç değilse orta dereceде genel bilgiye sahip kimseler olmasını istemiş.

Öyleyken, eminim ki soru listesini gören birçok vatandaşlar sınavzede adaylar gibi «Bu konularla belediyeciliğin ne bağlantısı var?» diye düşünmüşlerdir. Nitekim gazetelerimiz de haberi «Belediye Sınavında Hamurabi Soruldu» kabilinden alaylı başlıklarla yayınladılar.

İyi ama, fıkradaki dükkâncının cevabını vermemiz gerekiyor:

— Ya ne sorulacaktı?

Şöyle şeyler her halde:

* İşportacı nasıl kovalanır?
* Esnafa ceza nasıl yazılır?
* Kedi köpek nasıl zehirlenir?
* Sinema karaborsası tarihi.
* Umumî helâ hukuku, v.b.

İzmir Belediyesinin bizce pek haklı olarak memur adaylarında şöyle böyle genel bilgi arayışını yadırgamamız, çağımızın uzmanlık anlayışındaki çok yaygın bir yanlışlıktan ileri geliyor.

Şöyle sözleri sık sık duyarız:

— Şu Almanlara bakın! Her biri bir tek iş bilir ama, o işi gayetle iyi bilir, gerisine de karışmaz. O sayede adamlar her şeyi tıkır tıkır yürütüp füze gibi kalkınıyorlar!

PİLÂV VE PLAN, HAMUR VE HAMURABİ

●

Bu türlü övgülerde unutulan nokta, aynı Almanların pek yakın geçmişte aynı tıkır tıkır yürüyüş ve füze şevkiyle kaç kere manyak serüvencilerin peşine takılıp biribirinden ağır felâketlere sürüklenmiş olduklarıdır.

Uzmanlık; yalnızca bir işi iyi bilmek değil, çevreyi ve dünyayı anlayabilecek kadar bilgiye, dengeye, görüşe sahip olduktan sonra o işi iyi bilmektir. Yâni dolap beygiri gözlüğü gibi görüş daraltıcı bir özellik olmayıp genel anlayışa eklendiği zaman yararlı sonuçlar verir. Tek bir işte usta, başka her konuda avanak olan kişinin o ustalığını da kendinin ve toplumun zararına kullanacak duruma getirilmesi güç değildir.

Sömürgecilerin çok iyi bildikleri bir yönetim kuralı vardır:

— Gütmek istediğin sürüyü böl, anlaşmalarını önle.

Her biri yalnız kendi burnunun ucunu görüp çevresini farkedemeyen sözümona uzmanlardan kurulu bir toplum ister istemez öyle bir sürü durumuna düşer.

İşin korkunç tarafı şu ki, teknolojik ilerleme bu tehlikeyi kendi bünyesinde taşıyor. İster totaliter, ister parlâmentolu, ister kapalı, ister açık, ister kapitalist, ister sosyalist düzen için de gelişmekte olsun, eğer toplum sanayileşiyorsa o biçim «uzmanlaşma» tehlikesi de başgöstermiş demektir.

Herkesin «kendi üstüne vazife» olandan ötesiyle ilgilenmemesi Türk toplumunda eskiden beri gelenek gereği sayılır.

Kime kalır toplum işlerinin yürütülmesi?

Aşırı beceriklilere!

Yönetim dışı bırakılan gruplardan biri yahut bir kaçı ara sıra tersliklerden bunalıp kolları sıvamaya kalksalar bile o türlü gayrete gelmeler kısa ömürlü olur, çok geçmeden hamamlar ve taslar eski durumlarına döner.

Şimdi bu tabloya bir de yeni eğitim felsefesi ekleniyor:

— Efendim, bize çok şey bilen diplomalı değil, işini iyi bilen teknisyen gerek!

İşte bendeniz izninizle tersini söylüyorum:

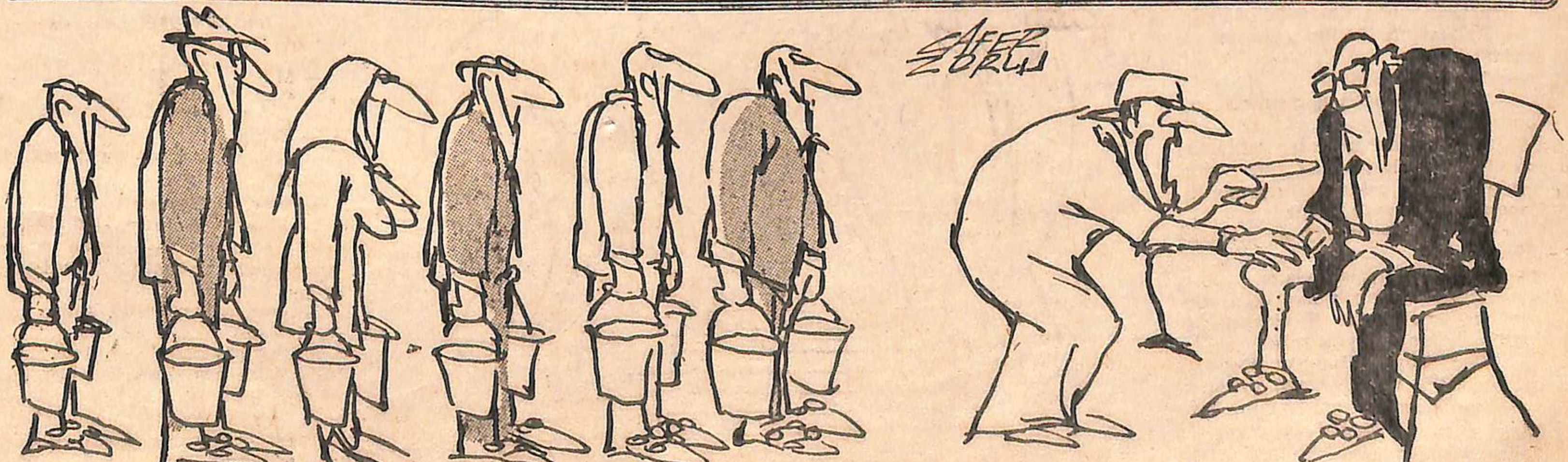
Bize hem dünyanın ve yurdun durumunu bilip anlayan, hem de kendi işini çok iyi yapabilen kişiler gerek.

Eğer İzmir Belediyesi kadrolarına Hamurabi'yi tanıyan, hele hele onun yasalarından haberi olan kişileri alabildiyse âferin! Emin olabilirsiniz ki orada belediye hizmetleri de daha iyi görülecektir.

Zaten en düzgün ve temiz ilimiz orası galiba, değil mi?

Darısı Ankara'nın başına!

Refik ERDURAN

— Diziniz su toplamış!..

— Benim bıçak bileme âletim nerede? diye sorunca, karısı:

— Aa aa, ne yapacaksın ayol bıçak bileme âletini? dedi.

Kurbanımı Arıyorum

MUZAFFER İZGÜ

— Canım söylemedim size, bizim müdür beyin kayınpederinin kurbanını keseceğim

Ayten, biraz daha şaşkınlıkla baktı kocasına:

— Ayol, dedi, sen nerden bilirmişsin kurban kesmesini?...

— Allah Allah, dedi adam, kurban kesmek de iş mi sanki be? Bundan yedi yıl önce de bir müdürümünkünü kesmiştim ya, hatırlasana Dün müdür bey beni çağırdı, Kadri bey dedi, bizim kayınpederin kurbanını bayramın birinci günü kesebilecek bir adam tanıyor musun? Ben de dedim ki, beyim siz hiç adam aramayın ben keserim, dedim

— Vallahi benden söylemesi, o aksi müdürünün gözüne gireyim diye sen bunu yapıyorsun amma, bir de yanlış bir şey yaparsan, adam büsbütün sana diş biler, benden söylemesi

— Canım ne yanlışlığı yaparım ki?... Yatırır yere hayvanın kafasını keserim, geçerim ardından yüzmeye. Yüzme işi de bittikten sonra, sıra gelir karnını boşaltmaya... Haydi haydi, sen şu benim bıçak bileme âletini buluver...

Ayten, söylenerek mutfağa doğru yöneldi:

— Tam da buldun yâni, hiç bayramın birinci gününün sabahı, kalkıp da insan müdürünün kayınpederinin evine kurban kesmeye mi gider? Çocuklarla bayramlaşmadın bile...

O sırada, on yaşındaki Yasemin girdi içeriye:

— Babacığım nereye? dedi.

— Bizim müdürün kayınpederinin kurbanını kesmeye kızım..

— Ayy babacığım, gelirken ciğerini getir bize olmaz mı?

Erol girdi onun ardından içeriye:

— Ben de pirzola isterim babacığım, dedi...

Ayten, elinde bıçak bileme âletiyle gelirken:

— Bâri bir budunu sana versinler, dedi...

Pofladı Kadri bey:

— Yahu hiç öyle, bana pirzolalık, bana ciğer, bana bud verin denir mi be? Bâri oldu olacak, kayınpederden izin alıp getirip kurbanı burada keseyim...

— Canım senin zahmetin geçmiyor mu, elbette o kurbandan hakkın olacak, sana, neresinden istersen al derlerse, yüklen bir budunu al gel!..

Kadri bey, ayakkabılarını giymişti, ardından önce Yasemin bağırdı:

— Babacığım, benim ciğerimi unutma!...

Sonra, Erol bağırdı:

— Pirzolam babacığım pirzolam, unutma!...

Kadri, elindeki adresten bakarak, müdür beyin kayınpederinin evini buldu, kapıyı çaldı... Biraz sonra, kapıya çıkan yaşlı adama:

— Efendim Seyit bey siz misiniz? diye sordu.

— Evet, dedi yaşlı adam.

— Efendim, Faruk bey beni gönderdiler, kurbanınızı keseceğim...

Yaşlı adam yol gösterdi:

— Haa, buyrun buyrun hoşgeldiniz efendim dedi... Aman ne güzel ne güzel, insanın hem memur hem kasap olması Zaten bu zamanda yalnız memurlukla geçinmek mesele efendim, insana ayrı bir iş şart... Geceleri salhanede mi çalışıyorsunuz?

— Yoo, dedi Kadri, çalışmıyorum efendim...

Misafir odasına girmişlerdi. Seyit bey:

— Neden efendim neden? diye sordu. İnsanın elinde böyle bir sanatı olur da hiç çalışmaz mı? Benim alışveriş ettiğim bir kasap var, tek başına çalışıyor, isterseniz ona söyleyeyim, şöyle akşamları daireden çıktıktan sonra değil mi ya efendim?

— Teşekkür ederim...

— Efendim önce bir kahve?

— Sağolun efendim, hemen işimize başlasak daha iyi olur...

Kadri'nin birden aklına geldi:

— Afedersiniz, dedi, bayramınızı kutlamayı unuttum, bayramınız kutlu olsun efendim...

— Sağolun sağolun, sizin de kutlu olsun efendim...

Kadri ayağa kalkmıştı, Seyit bey de kalktı. Bahçeye çıktılar Koç, bir ağaca bağlanmıştı. Seyit bey, koçun boynuzlarını okşayarak:

— Nasıl efendi oğlum? dedi, kurbanımız iyi mi?

— Ooo, dedi Kadri, çok güzel efendim. çok güzel.

— Hemen burada kesebilir misiniz?

Kadri bey. ağaca baktı, ağacın dibindeki çukura baktı, tastamam, bundan iyi kurban kesilecek yer bulunmazdı...

Seyit bey, hayvanın ipini çözmeye çalışırken:

— Tam üç defa çıktım efendi oğlum pazara, dedi, ancak üçüncüsünde bulabildim böyle bir koçu... Maşallah biraz da haylaz, geceleri bağıra bağıra uyutmadı bizi kaç gündür Kurbanlar da hayli pahalı bu yıl ya...

Biraz sonra, Saadet hanım da elinde kocaman, ucu keskin ve sivri bir bıçakla gelmişti aşağıya... Seyit bey, karısının elinden bıçağı alarak, Kadri beye uzattı:

— Bıçak nasıl hı efendi oğlum, bıçak nasıl? diye sordu.

— Ooo çok güzel efendim.

— Halis Bursa'ymış...

O anda nasıl oldu bilinmez, Kadri kurbanı yere yıkarken, hayvan birdenbire elinden kurtularak açık kapıdan dışarıya fırladı.. Kadri bey de, Seyit bey de, Saadet hanım da bir ara şaşkın şaşkın baktılar birbirlerinin yüzüne. İlk kendini toparlayan yine Kadri oldu ve sokağa fırladı hayvanın ardından...

Seyit bey, bağırdı:

— Koooş kasap memur efendi oğlum koooş!..

Saadet hanım, kocasını kaktırdı:

— Ayol sen de koşsana...

Burnundan soluyarak cevap verdi Seyit bey:

— Yahu ben nasıl koşarım?... Mübarek bayram günü kalbden mi gidelim hanım? Allah Allah, kapıyı da nasıl açık unutmuşum yahu?

Karısı söylendi bu kez:

— Madem kapı açıktı, niye hayvanın ipini çözdünüz?

— A a aa, hayvanın ipini çözmeden kesecek değildik ya...

Kadri, sokağın başını dönmüştü...

Bir taraftan:

— Yakalayın, tutun! diye bağırıyor, bir taraftan da koşuyordu. Ama ortalıkta, ne koç vardı, ne de izi... Adamın birine rasladı:

— Afedersiniz kardeşim, hiç başıboş bir koç gördünüz mü? diye sordu...

Adam:

— Vallahi ilerdeki sokakta bir başıboş koç, çocuklara tos vurmaya çalışıyordu amma, bilmem ki sizin mi?

Tekrar, dili bir karış koşmaya başladı... Söyleniyordu içinden:

— Yahu kaşla göz arasında nereye gider bu kurban?

Tekrar birine rasladı, soluyarak:

— Kardeşim hiç buralarda kurban gördünüz mü? diye sordu.

Adam:

— Gördüm gördüm amma, çok pahalı veriyorlar, dedi. Bana kalırsa yarın alın, daha ucuz alırsınız...

— Yok kardeşim yok, dedi Kadri, biz şey, kurbanı kaçırdık da, bizim müdürün kayınpederinin kurbanını... Tam kesecektik.. Bir şey değil, bizim müdür de aksinin biri...

— Vah vah, dedi adam, bana kalırsa siz şu caddeye çıkın, orada turizm danışma var, oraya sorun?

— Kurbanı mı?

— Elbette, şayet kurban caddeye çıkmışsa, onlar görmüşlerdir...

Kadri, tekrar koşmaya başladı... Müdürünün o çatık seksensekiz kaşları aklına geldikçe daha çok koşuyor, daha çok dili dışarıya çıkıyordu... Tam köşenin başında, ardından emredici ince bir ses duydu:

— Heeey, dur bakalım!...

Kadri geriye döndü. Paltosunun içinde, şöyle yetmişine merdiven dayamış bir adamdı. Ama adam, yaşından beklenmeyen bir çeviklikle Kadri'nin yanına yaklaşarak:

— Ne o öyle elinizdeki kocaman saldırmayla nereye? diye sordu.

O anda Kadri farkına vardı, halis Bursa bıçağı, sol elindeydi.. Döndürdükçe de pırıl pırıl yanıyordu...

Şaşkınlıkla:

— Şey, dedi, ben kurban arıyorum...

— Nee? dedi ihtiyar adam, kurban haa, kurbaaan!... Ver o bıçağı banaaa!

Kadri şaşkın:

— Neden? diye sordu.

İhtiyarın sinirinden dudukları titriyordu:

— Bir de nedenmiş, ver diyorum o bıçağı bana! ..

Uzattı Kadri bıçağı:

— Buyrun, dedi...

İhtiyar, bir bıçağa baktı, bir Kadri'nin yüzüne:

— Suç âletiii! diye bağırdı... Evet suç âleti... Koskoca kırk santimetre uzunluğunda bir suç âletiii...

Sonra, tokat vuracakmış gibi elini kaldırdı Kadri'ye:

— Bana bak, dedi, sen gar müdürü emeklisi Recai beye yutturacağını mı sanıyorsun? Haaa, yutturacağını mı sanıyorsun? Zaten sende doğuştan suçlu tipi var...

Kadri:

— Bey baba! dedi.

İhtiyar bağırdı:

— Suuus, ne bey babasıymış? Şu saçlara baak, her biri kirpi oku gibi, şu gözlere bak, yuvalarından çıkmış sanki Ya o can almak için sabırsızlanan solukların?...

— Benim mi?

Bağırdı ihtiyar yine:

— Ya kimiiin, haa kimin?

— Şey, siz yanlış anladınız bey baba...

— Suuus, katil zanlısı herif, sus... Kanun karşısında suçu işlemek de biiir, o suça yeltenmek deee... İyi ki rasladım, kimbilir şu anda hangi ocağı söndürmüş olacaktın iblis herif!...

— Ama bey amca...

— Kees bee... Ben senin nerden bey amcan oluyormuşum? . Şu bıçağa bak bıçağaaa. Yürüüüü...

Kadri şaşkınlıkla sordu:

— Nereye?

— Nereye olacak, karakola, kanunun pençesine...

— Neden?

— Şuna bak yahu, bir de neden diyor?

İhtiyar, elindeki bıçağı, Kadri'nin burnuna sokarak:

— Bu ne buuu? diye bağırdı.

— Bıçak...

— Ne yapacaktın bu bıçağıı?

— Şey, kurban...

İhtiyar, sinirinden tepindi:

— Şuna bak şunaa, dedi hâlâ aklı fikri kurbanda... Kana susamış hınzır canavar seniii... Şimdi görürsün...

İhtiyar, avazı yettiği kadar bağırdı:

— Poooliiis poooliiis! diye...

— Yahu bey amca, sen yanlış şey ettin yahu

— Suuus, Poooliiis!

Etraflarını saran kalabalık gittikçe artıyordu. En sonunda bir polis çıktı geldi:

— İndirimli çay satışları başladı. —

— Ne var, n'oluyor burada bakalım? diye sordu...

Recai bey hemen atılıverdi polisin önüne:

— Memur bey oğlum, ben gar müdürü emeklisi Recai, işte bakın, suç âleti elimde... Hem tek başıma yakaladım... dedi.

Polis sordu:

— Kimin bu bıçak?

Kadri şaşırmıştı, onca kalabalığın arasında:

— Şey, dedi, benim değil, şeyin!

Gar müdürü emeklisi, hop diye Kadri'nin önüne düştü, bağıra bağıra:

— İnkâr etmeee, inkâr etmeee! dedi. Hem koşuyor hem de sallamıyor muydun etrafa?...

Sonra polise döndü:

— Bana, kurbanımı arıyorum dedi memur bey, tastamam böyle dedi...

Polis, Kadri'ye sordu:

— Bu bıçak sizin elinizde miydi kardeşim? diye.

— Evet, dedi Kadri...

— Öyleyse buyrun karakola...

— Şey, dedi Kadri, pekiyi bizim kurban n'olacak?

Gar emeklisi, sıçrayıp bir tokat vurmak istedi Kadri'ye ama, polis engel oldu. Bağırdı emekli:

— Şuna bakın yahuu, şuna bakın yahuu, yakalanmış, kanunun pençesine düşmüş, hâlâ bizim kurban n'olacak? İbliiis... Yürü yürü...

Kalabalığın bir kısmı, arkalarına takılmış geliyordu... Gar emeklisi bağırıyordu:

— Allahını seven ayrılmasın, kaçar maçar...

Polis:

— Dağılın, dedi gelenlere, ben götürürüm onu... Siz de gelin Recai bey...

— Geliyoruuum geliyoruuum, hiç gelmez olur muyum? dedi gar müdürü emeklisi.

Kadri:

— Memur bey, dedi polise, şimdi orta yerde bir yanlış anlama var... Ben şu kurbanımı bulayım, ondan sonra...

Recai bey bağırdı:

— Astıracağım ulan seni astıracağım...

Kadri:

— Efendim, dedi polise tekrar, ben de memurum... Şey yâni...

Polis:

— Olabilir efendim, dedi, memur demek suç işlemez demek değildir ki... Yürüyün karakola, orada derdinizi anlatırsınız...

— Ama şimdi Seyit bey çok kızacak?

Gar müdürü emeklisi, polisin bir adım önüne geçerek:

— Duydunuz mu memur bey, duydunuz mu ne söylediğini? Seyit bey çok kızacak, dedi... Vallahi bu kiralık katil, şimdi anladım, kiralık katil bu...

Bu sefer, Kadri'nin yakasını tuttu:

— Söyle bakalım, kaç lira alacaktın Seyit bey dediğin heriften? diye bağırdı.

Kadri, kaktırdı ihtiyarın elini:

— Haydi be, dedi, ne parası, bir budunu alacaktım.

Gar müdürü emeklisi, hop kalktı, hop oturdu:

— Duydunuz mu memur beeey? diye bağırdı, duydunuz mu yamyamlık da var bu ahlâksızda... Assınlar ulan seni, assınlar!

— Dur be, dedi Kadri, ne asması be, ne suçu işledik ki biz, niye assınlar?

— Ulan yamyam, ulan yamyam! diye bağırdı Recai bey...

— Yahu ben Seyit beyin kurbanını kesecektim...

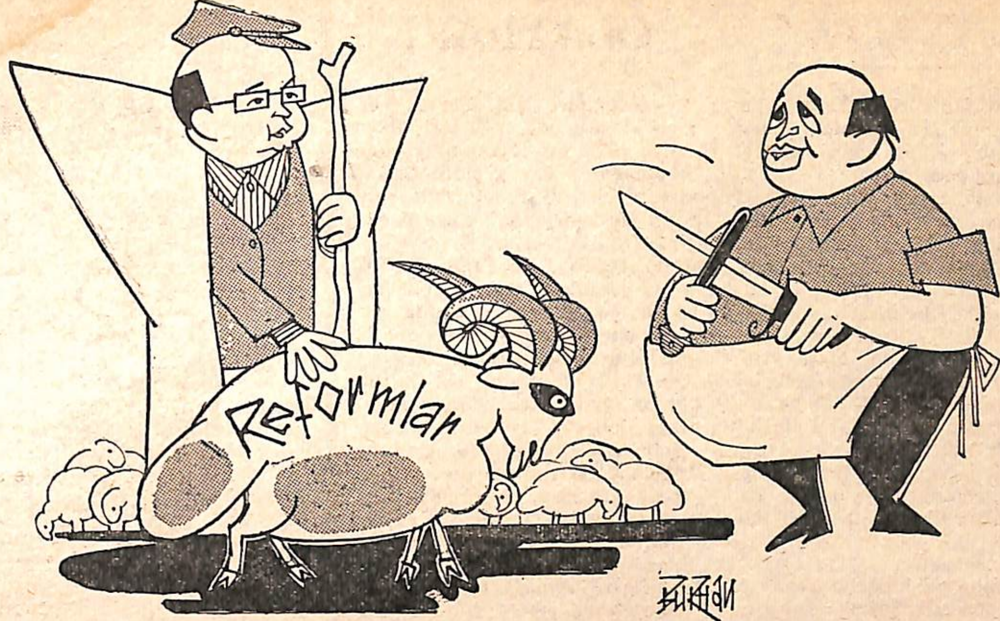
— Seyit beyin kurbanları diyemiyorsun şunaa. Hınzıır... Şu bıçağa bak, bıçağaa...

Karakola gelmişlerdi... Polis, Recai bey ve Kadri komiserin odasına girdiler.

Polis:

— Beyim bir zanlı getirdim, dedi.

Recai bey bağırdı:

— Yooo... Süleyman bey bu kurbanlık değil, damızlık!..

— Katiiil katiiil, bıçağa bakın komiser bey bıçağaa!...

Komiser:

— Kimin bu bıçak? diye sordu.

Kadri:

— Şey, Seyit beyin efendim, dedi.

Recai bey:

— Yalan! diye bağırdı... Seyit bey dediği, bunu kiralayan adam... Ama bıçak bunun elindeydi, ben yakaladım, bana kurbanımı arıyorum, dedi...

Komiser:

— Beyim bir dakika, dedi ihtiyara...

Kadri'ye:

— Siz ne iş yaparsınız? diye sordu.

İhtiyar cevap verdi:

— Ben mii, bendeniz efendim gar müdürlüğünden emekli, Recai Hiçşaşmaz...

Komiser:

— Beyim size değil, ona soruyorum, deyince, Kadri:

— Ben memurum efendim, dedi.

Ama emekli duramadı:

— Budu komiser bey, budu, Allah aşkına budunu sorun! diye bağırdı.

— Efendim bir dakika, dedi komiser, ne buduymuş bu?...

— İnsan budu efendim, insan budu... Yamyam efendim, yamyam...

— Allah Allah, dedi komiser, beyim bir dakika... Size bir şey sorduğum yok...

Kadri:

— Hiç efendim, bizim müdür beyin kayınpederinin kurbanını kesecektim, koç birdenbire kaçıp sokağa fırlayınca...

— Yaralı olarak mı kaçtı hayvan?

— Değil efendim, daha yere yatırıyordum ki, kaçtı...

Recai bey bağırdı:

— İnanmayın komiser bey inanmayın, ifade değiştiriyor, siz kendini yakaladığım zaman görecektiniz. Katil zanlısı efendim, katil zanlısı...

Komiser yine ikaz etti:

— Efendim bir dakika...

Komiser, Kadri'ye:

— Caddede bu bıçakla ne arıyordunuz?

— Efendim turizm danışma bürosuna soracaktım...

— Üzerinizde hüviyetiniz var mı?

— Yok, dedi Kadri...

Duramadı yine gar müdürü emeklisi, cebinden birtakım şeyler çıkararak:

— Bakın bakın, dedi, bu emekli cüzdanım, bu evlenme cüzdanım, bu nufus cuzdanım, bu iki adet ikâmetgâh ilmühaberi, bu bir adet iyi hal kâğıdı, bu kırkbeş kuruşluk damga pulu, bu da dört fotoğraf...

Bağırdı Kadri'ye:

— Biz bunları niye taşıyoruz haa, niye taşıyoruz?

Komiser:

— Karışmayın rica ederim, diye bağırdı...

— Yoo, dedi Recai bey, karışmasına karışmıyorum amma, vatandaşlığını bilsin... İnsan hiç hüviyetsiz sokağa çıkar mı?

Kadri, komisere:

— İsterseniz olayın doğruluğunu araştırmak için Seyit beyden sorabilirsiniz efendim, dedi... İşte adresi de burada...

Uzattı komisere adresi... Komiser bey, adresi tetkik ederken, emekli:

— Efendim ifademi alacak mısınız? diye sordu.

Komiser, usanık:

— Alacağız alacağız, dedi...

— Efendim isterseniz verin bir kâğıt bir kalem, ben ifademi kendi elceğizimle yazayım... Efendim, bendeniz emekli olduktan sonra, dört yıl arzuhalcilik yaptım efendim... Benim yazdığım dokunaklı dilekçeyi hiç kimseler yazamazdı... Bi keresinde, oğlu kaybolan anneye bir dilekçe yazmıştım, oğlunun bulunması için savcılığa efendim, sonra okurken hem ben ağladım, hem de o anne ağladı efendim. «Ana yüreğinin, bir kuş kadar hafif, bir kadife kadar yumuşak olan sevgi sancısının elinde, evlât hasretiyle yanıp kül olan bağrı yanık ananın acı feryatları, onun zebunu olduğu bahtsızlık ırmağındaaaan...» işte tastamam böyle başlıyordu efendim dilekçe...

Komiser:

— Pekiyi pekiyi, dedi, siz ifadenizi döktüre durun. (Kadri'ye döndü): Sizi de bir arkadaş, Seyit beyin evine kadar götürsün, tahkikatını yapsın gelsin, dedi.

Recai bey bağırdı:

— Efendim nereye salıyorsunuz onu?

Komiser:

— A aa, dedi, siz ifadenizi tamamlayın ve işime burnunuzu sokmayın!...

Muzaffer İZGÜ

Antalya il kadınlar kongresini de Ecevit'çiler kazandı. — Gazeteler —

— Eyvah! Ecevit'i kadınlar da el üstünde tutmaya başlamış!..

A Y N A

OLAYLAR!

BUGÜNLERDE Ankara'da konuşulanların başında, Nihat Erim — Süleyman Demirel barışması geliyor.

Hatırlayacağınız gibi, 12 Mart Muhtırası ile çekilen Süleyman Demirel'in yerine, sayın Nihat Erim Başbakan olmuştu. Bundan sonra da sayın Erim bir konuşmasında, Demirel'in, üstündeki şaibeleri atması gerektiğini söylemiş ve karşılık olarak Demirel de onu «Haysiyet cellâdı» olmakla suçlamıştı. Hattâ bu konuşmasından dolayı Demirel hakkında Sıkı Yönetimce kovuşturma açılacağı dahi ileri sürülmüştü. Bu olaylar sonunda da sayın Nihat Erim'le Demirel küsüşmüşlerdi.

Artık barıştılar.

İşte şimdi bu konuşuluyor.

Kimi, bu barışmaya şaşıyor, kimi de seviniyor.

Sevinenler, bu barışmanın, Türkiye'nin baş meselesi olduğunu, bundan sonra artık tüm işlerin tıkırında gideceğini, bütün dertlerin, problemlerin hal yoluna gireceğini söyleyerek seviniyorlar. Onlara göre ülkenin en büyük problemi buymuş. Bu da hal yoluna konduğuna göre, artık geride kalan, reformmuş, dış ticaret açığıymış, kalkınma hızıymış, ya da Kıbrıs meselesiymiş, hepsinin yoluna gireceğini söylüyorlar.

Öyleyse cümlemizin gözü aydın! Zira; bundan sonra artık sırtüstü yatıp, geleceğe güvenle bakabilirmişiz...

Ankara'da konuşulan konuların ikincisi ise «Malî Denge» vergisi.

Hemen hemen herkes bu verginin «Malî» olduğunda birlik de, yalnız «Dengesini» bulamıyorlar. Aslına bakarsanız bu verginin dengesini bulmak da pek o kadar kolay değil. Zira verginin dengesi yok. Hem o kadar yok ki, Parlâmento kulislerinde, en sağcı olarak tanınmış milletvekilleri dahi, bu verginin aleyhinde konuşuyorlar.

Zaten, siyasî partilerimizin en sağında bulunan Demokratik Partinin bile, bu vergiye karşı sert bir tavır takınması da bunu gösteriyor.

Bunlara bakanlar, Ankara'da şu sonucu çıkarıyorlar:

«Sayın Nihat Erim, Süleyman Demirel'den dahi sağcı bir ekonomi politikasına sahip. Zira Demirel dahi, böyle bir vergi getirmeye teşebbüs etmezdi» diyorlar. Şu halde sayın Erim, tam anlamı ile ekonomik anlamda bir sağcıdır. Hattâ: Aşırı sağcı ..

Vergi işlerini tezgâhlayıp kotaran Maliye Bakanına gelince:

— Zenginler için «Servet Vergisi» dendiginde, tüyleri diken diken olan bu Bakanın, gözünü kırpmadan dar geçimli halkın sırtına 15 milyar tutarında yeni vergi yüklemeye kalkması olagan bir şeydir, diyorlar.

Sayın Sait Naci Ergin, bu görevde kaldıkça, Türkiye'nin daha pek çok yakası açılmadık vergi ile karşı karşıya kalacağına emin olduklarını söylüyorlar.

— Peki bu vergi için bütün bunlar söylenirken, Maliye Bakanı ne yapıyor? diye soracaksınız.

Her halde başka yeni vergiler hazırlamakla meşgul olsa gerek. Biri tutmazsa, öbürünü tutturmaya çalışacak.

Maliye Bakanı bu:

Para dagıtacak değil ya, elbette para toplayacak. Hem de toplayabildiği kadar çok toplayacak ki rahat etsin.

— Iyi ama, hep fakirlerden almaya çalışıyor. Biraz da gidip zenginlerden alsa ya.

— Kendine güveniyorsan, sen gidip al bakalım onlardan vergiyi!...

Ankara'da bir de falcılar var.

Bunlar da 72 yılında olacak şeyleri keşfetmeye çalışıyorlar.

Bu falcıların bulduklarına bakacak olursanız, önümüzdeki Nisan ayında Sıkı Yönetim kalkacakmış. Zira o tarihte Türkiye'de, Avrupa Birliği Parlâmentolar Grubu toplantısı varmış.

İşte falcılar buradan hareket edip, bunlardan sonra olacakları şöyle sıralıyorlar:

Nisan ayında Sıkı Yönetim kalkacak.

Mayıs ayında sayın Nihat Erim'in Başbakanlığı sona erecek.

En erken Haziran ve en geç de Ekim ayında seçimler yapılacak.

Haziran ya da Ekim sonunda seçimleri kazanan Adalet Partisi iktidara gelecek.

Süleyman Demirel Başbakan olacak.

Nihat Erim, Cumhurbaşkanı Kontenjan Senatörü olarak Senatodaki yerini alacak.

Bundan sonra ne mi olacak?

Vallahi falcılar daha bir sürü şeyler söylüyorlar ama, hepsini akılda tutup yazmak hayli zor.

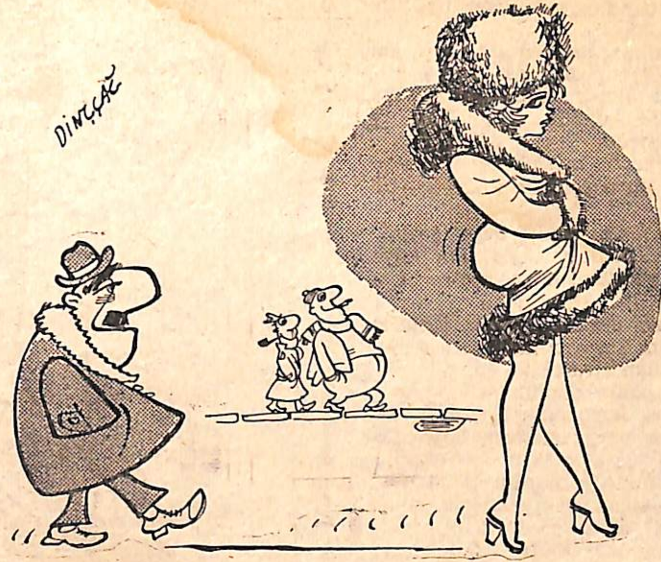
Ne de olsa falcı bunlar. Söylediklerine inanmak da güç. Hem öyle şeyler söylüyorlar ki, bunları ancak falcılar söyler. Fala inananlar inanır, inanmayanlar boşverirler.

— Ne?.. Reform mu dediniz?

Haa!... Ondan hiç söz eden yok artık.

Mehdi ZIT

İKİ KURBANLIK :

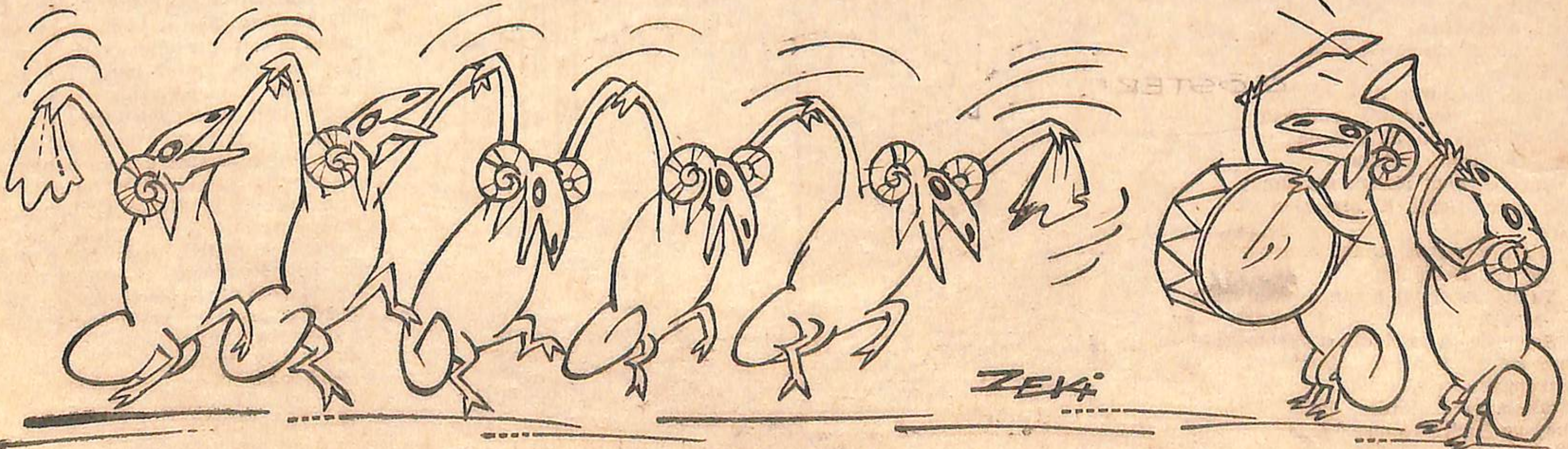
— Bakalım, kim kimi kurban edecek?..

Kurban Bayramı

Boğazlandı tüm koçlar, geldi bayram, yaşasın!
Genişlesin ağızlar kulağa dek uzasın
Dileriz ki bu neşe tüm evlere uğrasın
Aman baylar, bayanlar, aman ha iyi bakın;
Boynuz yerine koçta bir çift kazık olmasın!
Jilet gibi ütülü bugün tüm pantalonlar
Gıcır gıcır giyilsin, orlonlar ve perlonlar
Dolaşılsın kulüpler, gazinolar, pavyonlar
Giyinsin mini - şortu Zeki Müren oynasın
Dileriz ki bu neşe tüm evlere uğrasın!
Tüm zerafet bu bayram bizim Nahide Hanım
Üstelik kocası da dedi ona: Sultanım!
Ayrıca da dedi ki: Ben hep sana kurbanım.
Mercimekler fırında... fokur fokur kaynasın
Dileriz ki bu neşe tüm evlere uğrasın.
Bizim Sosyetik Nazmi... «Şekerim» di hitabı
Ayrıca da dağıttı onbeş kilo kitabı
Her bayram hatırlasın diye onu ahpabı
Böyle büyük bir dostu hiç kimse unutmasın!
Dileriz ki bu neşe tüm evlere uğrasın.
Kıyı mahallesinden Şaban oğlu Kel Sait...
Açlıktan ölecekken, can kurtardı bir simit.
Bayram günü İkinci, diğer günler izmarit!
Gülüver sen de Sait, silinsin artık pasın
Dileriz ki bu neşe tüm evlere uğrasın.
Memur Mahmut kullansın hem düz hesap, hem cebir
«Gider» dağın başında, eteklerde hep «Gelir»
Düşünmekle hiç olmaz, acep elden ne gelir?
Tabanları yağlasın, avucunu yalasın;
Dileriz ki bu bayram onlara da uğrasın.
Uy cozini seveyüm, ne yapaysun sen boyle?
Niçün derün düşündin, derdin nedür bir soyle?
Payramda kemençeyi cetürelim biz dile
«Hamsi koydum tavaya», şampanyalar patlasın
Dileriz ki bu neşe tüm evlere uğrasın.
Et girsin de evime mideme kutlu olsun
Öp elimi çocuğum, el öpenin çok olsun
Kepçeyi derin daldır, tabağım dolu olsun.
Boşa kaşık atmaktan delindi dibi tasın,
Dileğimiz odur ki: Sofralar dolup taşsın!

Yaşar Hâdi ÖNDER

Kurbanlık koyunlar çok pahalı. — Gazeteler —

KURBAN BAYRAMI!

MUZAFFER İZGÜ'den

Nasreddin Hoca 1972

mim uykusuz

2

yedi

PAZARTESİ :

İzi kaybettiler

CHP'deki dalgalanmaları, çalkalanmaları, Paşa ile Ecevit uyuşmazlığına yoranlar var.

Oysa, değil.

Kopmaların, dağılmaların, partiye verilecek yön tesbitinden çıktığını sananlar var.

Oysa, değil.

Tüm örgüt azimli ve zinde... Biliyorsunuz, ta yıllar önce yürümeye başlamışlardı büyük Ata'nın izinde. Güle söyleye yarıladılar yolu. Derken bir kavşakta kalakaldılar. Ürküp duracak değiller ya... Başladılar aranmaya.

Bir, ortanın sağını...

Bir, ortanın solunu...

Kaybetti gitti yolunu!

SALI :

Ne ağır insanlarız

Amerika'da düzenlenen «Dünya çıplaklar yarışması» na resmen dâvet edildiğimizi öğrenince, içimizi bir üzüntüdür sardı.

Göz göre göre bir şampiyonluğu kaçırdığımıza mı yanarsınız, bunca hazırlığın güme gitmesine mi?...

Bir Maliye Bakanlığının işi ağırdan alması, diğerlerinin çabalarını sıfıra indirdi.

Suçu hangisine yükleyebiliriz ki? Allah razı olsun hepsi de olağanüstü bir gayret göstermişti milleti yarışmaya hazırlamak için.

Vergi, zam; vergi, zam; olduk 36 milyon tarzan.

Üstümüzde el kadar bir mayo kaldı, çırılçıplak gerisi...

Ne güzel, onu da alacaktı Mali Denge Vergisi!

Kanunlaşamadı ki, yarışmaya katılalım.

ÇARŞAMBA :

Asıl piyango

Turgutlu'daki fırıncının ekmeklerin içine yüzük, küpe gibi ikramiyeler serpiştirmesinden sonra, «Piyangolu ekmek» modası yurdun her tarafına yayıldı.

Hakkâri'de yeni açılan bir fabrika, ekmeklerin içine altın serpiştiriyor.

Ünye'de, başörtüden, incik boncuğa kadar akla gelen her şey...

Eh, gelin olacak kızlarımızın gözleri aydın... Yurdun fırınlarını gezsinler, çeyizlerini düzsünler.

Gerdanlığı Hakkâri'den... Ünye'den başörtüsü, seccadesi. Turgutlu'dan yüzüğü, küpesi... İstanbul ekmeklerinden süpürgesi!

PERŞEMBE :

Sonuç aynı

Üç ayrı yerden, üç aynı haber:

Milâs: Üç ölü, üç kişi komada!

Nedeni?...

Yemek yemişler.

İzmit: Bir ölü, iki yaralı!

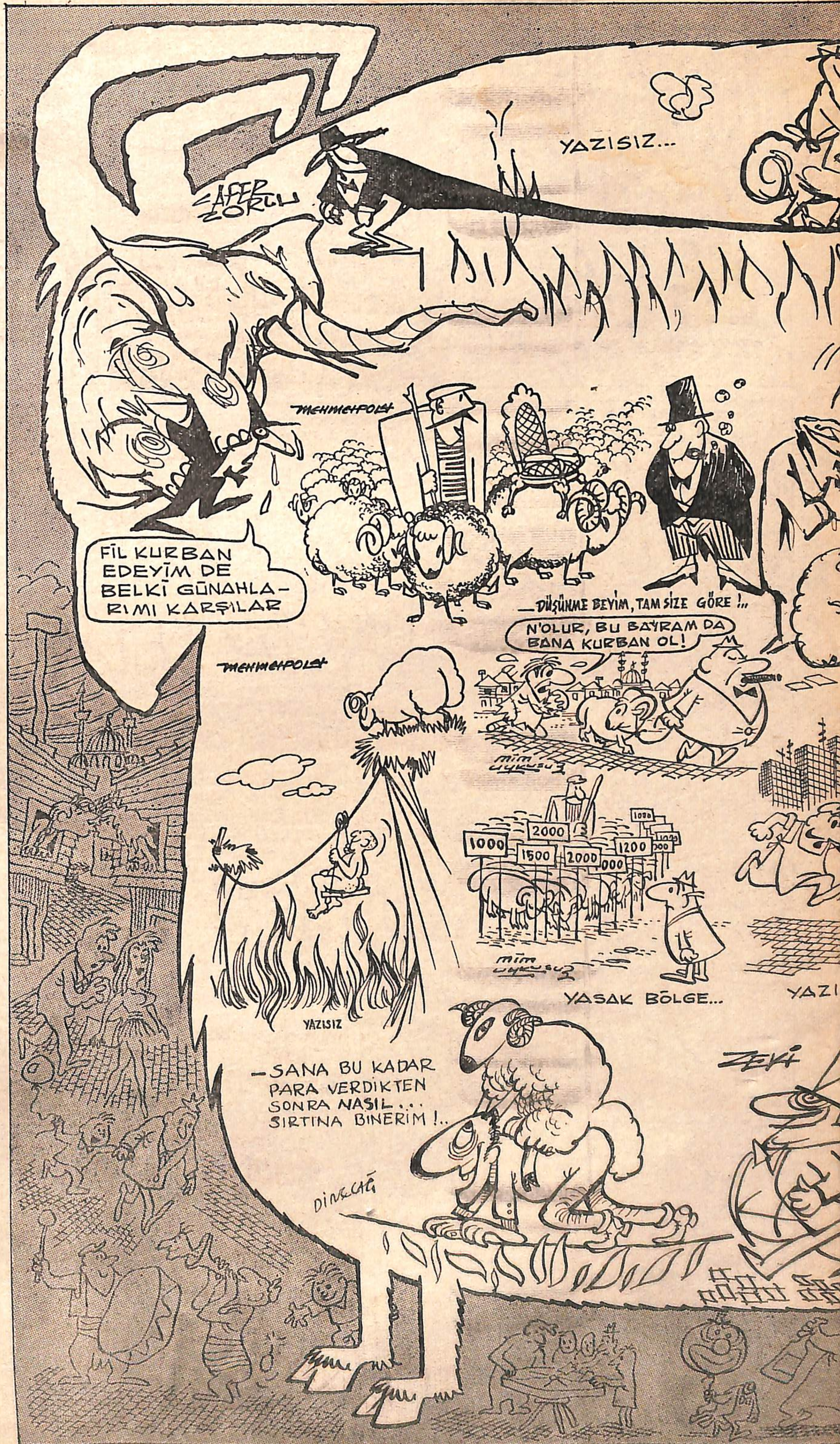
Nedeni?...

Kaldırımdan inmişler.

İstanbul: Bir ölü, onbir yaralı!

Nedeni?...

Minibüse binmişler!

KURBANLAR VE KU

ANLIKLAR ÜZERİNE..

gün

CUMA :

Büyültmeyin birader

Bir akıl kaybetme olayını bakınız nasıl vermiş gazete:

«Karakolda dövülen yurtdaş aklını kaybetti!»

Gerçekten çok üzücü bir şey ama, karakoldan bahsetmeseniz olmaz mı sanki?

Hele pahalılığın akıl hastalıklarına yol açtığı duyulduktan sonra...

Ha karakolda dayak yemiş, ha çarşıda alış veriş etmiş.

CUMARTESİ :

Kara kış bulmacası

Televizyonu olanlar biribirlerine soruyor: «Top nerede?»

Kırık dökük odasında ısınmaya çalışanlar soruyor: «Kok nerede?»

PAZAR :

Bir devin hikâyesi

Gülbenkyan'ın ölümünü gazetelerden öğrendik: En zengin Türk vatandaşı öldü! başlığıyla duyurdular.

Hayat hikâyesine şöyle bir göz attık, ohooo...

Avrupa'da yaşamış, parasını İsviçre bankalarına koymuş, Fransa'da hayata gözlerini yummuş.

«Türk vatandaşlığı nereden geliyor?» diyeceksiniz.

İstanbul'da doğmuş, tabiyet değiştirmediği için yaşadığı ülkelerde vergi ödemekten kurtulmuş.

Hilesiz vergi ödeyenin vatandaşlığından şüphe edilen bir devirde onun gibilerine «Halis vatandaş» demek gerekir ya, tevazu gösterip sadece «Vatandaş» demekle yetinmişler.

Ne yapsın garip?

Sahte beşyüzlükleri yüz liradan satarken yakalanan kalpazan, «Kötü bir niyetim varsa, gençliğimin hayrını görmeyeyim» demiş polislere. «Bütçe açığını kapamak amacıyla bu işi yaptım.»

Dinlememişler, ciddiye almamışlar adamcağızın söylediklerini.

Memleketini seven bir vatandaş olarak başka ne yapabilirdi ki?

Baktı, Amerika yardımı kıstı.

Almanya işçi istemeyi kesti.

«Küffara avuç açarsam ellerim kırılsın» deyip, çil çil yerli beşyüzlükler bastı!

Görür

Çankırı'nın Ovacık ilçesi, ilçe olduğundan bu yana tam onüç yıldır ne kaymakam yüzü görmüş, ne de elektrik...

Ama hamdolsun ilçe olduğunu gördü. İlerde sanırız il olduğu günleri de görür.

Ün dağıtmak kolaydır da, elektriği kim verir?

Vedat SAYGEL

FAKÜLTENİN «Felsefe bölümünden diploma alan ilk genç kız» ünvanını taşıyordu. On yıl kadar sonra, bir gazeteci kendisini bularak «röportaj» yaptı. «Kırk yaşına kadar neden evlenmediği» sorusuna; «Evleneceğim erkeği hislerimle değil, düşüncelerimle arıyorum» diye karşılık vermişti. Ve bu röportajın yayınlanmasından iki gün sonra da, telefonlar, telgraflar, mektuplar yağmaya başladı genç kıza. «Düşünceleri ile evlenecekleri genç kızları arayan erkekler» denilebilecek bu talipler arasında her yaştan, her meslekten kimseler vardı. Ama, bu arayışı kendine göre «ilim» haline getirmiş bir erkeğin mektubu dikkati çekiyordu. Mektubuna iliştirdiği «günlük» notları da enteresandı...

«Düşüncelerim, yalnız kuru metodlarla değil, uzay devrinin modern ilim ve bilim kuralları ile olgunlaştı ve beni çağdaş uygarlığın insanı yaptı...» diye başlayan mektup şöyle devam ediyordu:

«Sizin gibi kırk yaşındayım. İçki içmek, kumar oynamak ayrımının hafifliğine değinmiyeceğim. Evleneceğim genç kızı arama uğraşımın nasıl başladığını ve ilk savaşı hangi koşullarda verdiğimi kısaca açıklayayım. Takdir edeceğiniz gibi, bu ilk adımlarda hisler önemliydi. Kaş, göz, dudak, burun, saç gibi seçme hakkına etki eden saçma organlar önde geliyordu. Bir kaç yıl sonra, bu ayrımın evrimini yaptım. Önemli olan, içime huzur veren bir tatlı ses, bir tatlı gülüş, bir tatlı yürüyüş, bir tatlı okşayış... Bunları hissettiğimi utanarak itiraf ettiğimi anlıyorsunuz her halde. Hattâ, evrimin de evrimi olan ve hislerimi gülünç bir noktaya erdiren durum da ortaya çıktı. Artık, sözümona, tatlı incelikleri de unuttum. Yeter ki olsun, diyordum. Olsun da ayakları birazcık çarpık, ciğerleri birazcık dumanlı, elleri azıcık buruşuk, tik'leri çaktırmadan çakan, yaşıyla değil, kadınlığıyla kadın olan bir şey olsun varsın. Sözde samimî olan bu itirafımın utanç rengini görüyorsunuz sanırım. Sonraki yıllarda, bekârlığımın zirvesine bağladığım ve hislerimin boğazını sıkan düşünce ipiyle kendime geldim. Her geçen gün, bu ip'i biraz daha aşağıya çekti ve aradığım kadına ait bambaşka fikirler, teklifler ortaya çıktı. İşte, bu uğraşımın içersinde sizi buldum diye açıklarsam yadırgamayın. Merakınızı uzatmadan bu buluşumu anlatayım:

«Kadının kalbini biçimledim önce. İlkel insan tutkusundan başlayıp, günümüz insanına kadar yorumladığım halde, kalbin sevgi, ya da aşka karşı açılıp kapanan bir görevi olabileceğini kabul edemedim. Öyleyse, düşüncelerimin kadınını yaratırken, kalbimin bana açık olup olmayacağını arayamazdım. Aradığım; kalbinin sağlam olması. Ölecekse, kalbden ölmez demeliydiler, doktorlar. Çünkü, karımın bir başka kadının veya erkeğin kalbini taşımaya başlaması tedirgin edecekti beni. Basit anlamda değil de; kalbi bozulan bir kadının daha sonra sırayla iç - dış organlarının da bozulabileceği ve bunların yerine kimbilir hangi kadının veya erkeğin organlarının takılabileceği şüphesi... Müsbet ilim, düşünce yapısında bu orantıyı kurarsa o insanı ne hale getirir? İşte, ben de şüphecilik ihtisası yapar gibi derinleştirdim konuyu. Hasta mıyım, yoksa aradığım kadını bulunca kadar bu ızdırabı çekmem mi gerek? Bilmiyorum.»

«Hesabı karıştırmam şöyle oldu: Uygar insan, düşüncelerini inceltip, hislerini tanır hale geldikçe sinirleri bozuluyor. Uygarlık hastalığı bu... Evlendim diyelim; karım, sağlıklı, az uygar biriydi de sonradan tam uygar oldu ve sinir hastalığına yakalandı. Kısaca, kafa yapısı bozuldu diyelim. İlim bu, dediler ki, (karınızın sağlığına kavuşması için kafasını değiştirebiliriz.) Karımın kafası... Üç şık var ortada. Birincisi; beyin revizyonu. Mümkün olabilir mi? Olsa da benim örüm görür mü? Çünkü, beyine girmek, halen bilinmeyen karanlığa bıçak atmak gibi bir durumda. İkincisi; karımın kafasının yerine bir erkek kafasının olduğu gibi monte edilmesi. Düşünün, vücut benim karıma ait, fakat kafası bir erkek. Kayınpeder ortaya atılıp da derse ki; (Yaşamışım yaşayacağım kadar. Kızımın bu yaşta göçmesine dayanamam; kızıma benim kafamı takın.) Felâket değil mi bu? Kızı mı yaşayacak, kayınpeder mi? Ya, bir de aynı teklifi kayınvalide yaparsa? Haydi, bunlar olmadı da karımın kafasının yerine hiç tanımadığım bir kadının kafasını monte ettiler... Karım, ben ve bir yabancı. Üç kişi mi olduk, yoksa yine iki kişilik bir aile miyiz? Yabancı kadının dudakları soracak: (Bu kalb ve bu vücut, sizi bir yerden hatırladığını hissediyormuş. Aranıza girmek gibi olmasın ya, kimsiniz siz?) Ben, yutkunarak tercüman dudaklara hırsla diyeceğim ki: (Lûtfen sorun bakalım şu gaddar kalbe ve vücuda; benim kocası olduğumu nasıl unutabilir?) Karımın vücudunu taşıyan yeni kafası cevap verecek: (Seni gördüğüm halde yine arıyorum. Düşünemiyorum ama, yine varım. Doğa beni kendimle barıştırsın. Göremiyorum, nerede ve neden bu kadar karanlıktayım?) Karımı, bu ulaşamıyacağım kuyudan kurtarmak için çaresizlikle atılacağım. Sarılıp, kucaklıyorum vücudunu. Onu herkesten, her şeyden saklamak ister gibi dolaştırıyorum kollarımda. Gözlerimi kapatıp saçlarını, burnunu, ağzını öpüyorum karımın. Karım, derken tanımadığım bir ses giriyor araya: (Benim yanımda, yabancı bir kadını nasıl, nasıl sevebiliyorsun?) Gözlerimi açıyorum, bu yabancı kadın gülüyor bana: (Karının yanında ayıp oldu ya, boşver) diyor. Bu dudaklarla hem karım konuşsun, hem de bir başka kadın... Daha daha, hangisinin konuştuğunu ayırabilmek de ayrı bir dert. Karım nerde? Bu dudaklar karım olarak ne zaman konuşur? Daha doğrusu konuşuyor mu, yoksa tercüman mı kullanıyor? Tercüman kullandığına göre, kendisini kabul ettirme şansı ne kadar? Kafa bu vücudu kabul ediyor mu? Ediyorsa, nasıl olur da biribirini kıskanırlar? Kafadaki kadın, vücuttaki kadınla belirli zamanları müşterek kullanmayı öğrenemezler mi? Biribirlerini tamamladıklarına göre, böyle bir yaşantının ilkellikten kurtulması için ne kadar süre gerek? Sonra, benim çıkmazım... Yabancı iki göz karımızın vücuduna sahip çıkmış ve sizin her hareketinize yapışmış, ayıramıyorsunuz. Karınızla yalnız kalmanız mümkün değil. Bu gözlerle anlaşıp, bir kaç tatlı hareket yapmaya kalksanız, bu kez karınız tedirgin oluyor... Anladığınız gibi, zorluk iki kadında değil, ikili yaşantıyı idare edemiyecek olan bende...»

«O zaman daha uygun bir formül bulmalıyım, dedim. Bu da, iki uygar düşüncenin her bakımdan biribirini tamamlayan, tek'leşen anlaşması olabilir. Bu anlaşmayı noterden tasdikli bir şekilde kanunî, hukukî, tıbbî ve ilmî yasalara uygun bir şekil haline de getirebiliriz. Teklifim şu; evlilikte bir döneminde karı - kocanın, yâni her ikisinin de kafa yapılarının bozulacağını biliyoruz. Hem düşünce, hem de ruhsal dengeyi sağlamak amacı ile kadının kafasını erkeğe, erkeğin kafasını da kadına aktarmak ve yaşantılarını kurtarmak... Evet, diyeceksiniz ki, böyle bir durum insanın kendisini canlı canlı karşısında görmesi gibi acayip bir terslik yaratır ve beyin orantılarında çatlamalar yapar. Bilmem, siz kafanızı başka bir vücutta taşırken kendi vücudunuzu tanıyabilir misiniz? Her halde önemli olan hususlar daha başka. Cinsiyet konusundaki terslik ve bunun ayrımını kabul edebilme... Öyle ya; karımla kafalarımızı değiştirdikten sonra, ben kadın, karım erkek mi olur? Kafaca erkek, vücutça kadın veya kafaca kadın, vücutça erkek... Kimbilir, insanlardaki kendini beğenme, kendini sevme tutkusunun elle tutulur, gözle görülür hale gelmesi mi demeli buna. İnsan, kolay kolay kendinden nefret edemiyeceğine göre, karı - koca arasında geçimsizlik diye bir şey de olmayacak. Mutluluk denilen terslik burada mı yatıyor?»

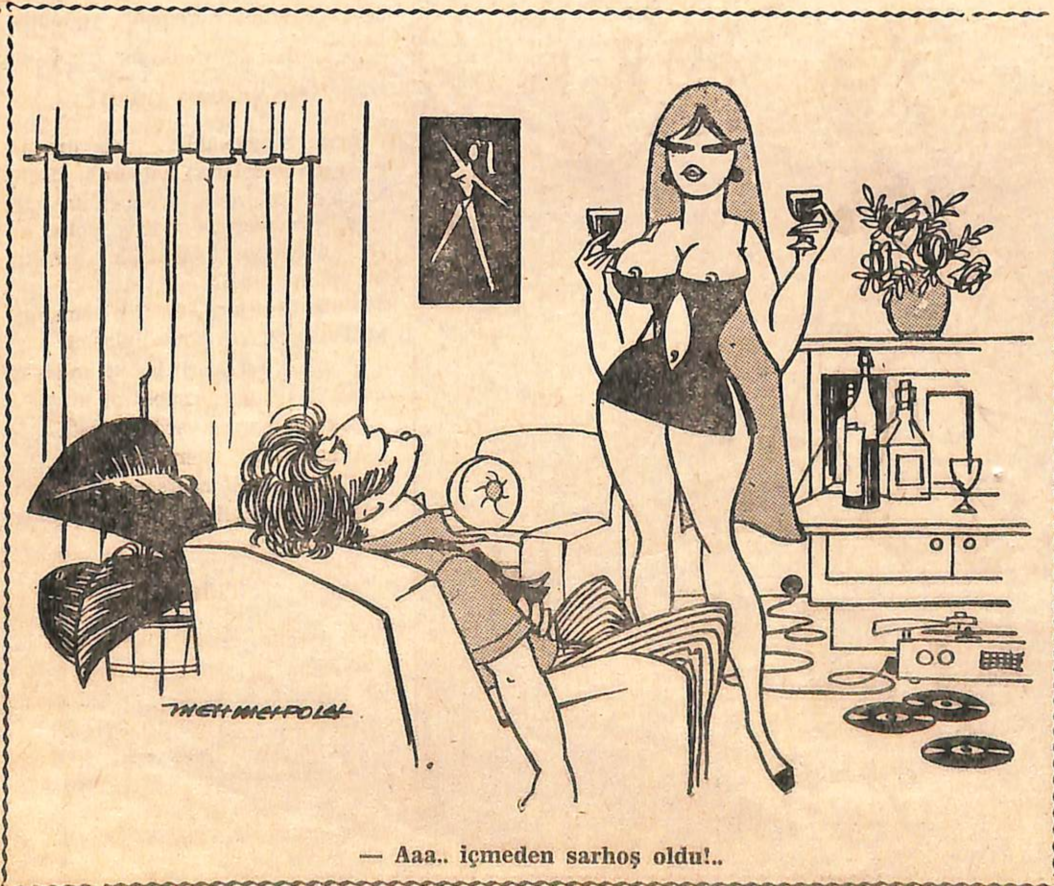
«Teklifimin en önemli ve mutlaka anlaşmaya yazılması gereken kısmı da şu: Çocuğumuz olacak... Çocuğumun ben nesi oluyorum? Babası mı, anası mı? Babasıyım desem; çocuk büyüdükçe bakacak, babaya benzeyen karım. Anası oluyorum desem; çocuğun baba olarak dünyaya gelmesini sağlayan benim. Ana olarak da ben doğurmadım mı? Karışıklık bize göre kabulleniştе değil, her şeyi tek tek çocuğa anlatabilmekte...»

Mektup, iki sayfa daha yorum yapıyor ve soruyordu genç kıza:

«Teklifimi kabul edecek ve ayın onunda, saat on'da noter'e geleceksiniz değil mi? Artık, düşünecek ne kaldı ki?»

Ne yazık, «Evleneceğim erkeği hislerimle değil, düşüncelerimle arıyorum» diyen «felsefeci» genç kız, bir eliyle kafasını, bir eliyle de vücudunu tutarak daha koyu düşünmeye başladı...

Nurettin TÜRKER

— Aaa.. içmeden sarhoş oldu!..

ÇOCUK AKLI

Üç küçük çocuk, bebeklerin nasıl dünyaya geldiklerini görüşüyorlardı. Pek cici giyinmiş bir zengin çocuğu:

— Bizde kardeşlerimi hep leylek getirir, dedi.

Süste ondan aşağı kalmayan sarışın bir kızcağız:

— Bizde annem bütün kardeşlerimi gül bahçesinde bulmuş, dedi.

Sıra mütevazı kılıklı üçüncü çocuğa gelince:

— Biz fakiriz. Bizim bebekleri annem kendisi yapar, diye konuştu.

Osman MUTLU
Aksu İlköğretmen Okulunda memur. ANTALYA

EZMEMEK İÇİN

Biraz saf bir arkadaşım ehliyet almak için imtihana gitmişti. Kazanamadan geri geldi. Neden kazanamadığını sorduğumda, en basit soruyu bilemediğini söyledi. Meğer arkadaşın saflığını anlayan trafik memurları imtihanda şu soruyu sormuşlar:

— Şehir dışında 80 km. hızla gidiyorsunuz. Karşınıza 50 metre ötede bir adam birdenbire yolun ortasına çıktı. Adamı ezmemek için ne yaparsınız?

Arkadaşım ise galiba heyecandan birdenbire şu cevabı vermiş:

— Hemen kornaya basarım.

Ender DEMİR
Lise V. Ed. 1998 ÇİVRİL

KÖPEĞE DİKKAT

Bahçedeki «köpeğe dikkat, ısırır» uyarısına rağmen hırsızın biri gözüne kestirdiği villâya girmiş, yükte hafif pahada ağır ne bulduysa toparlayıp çıkmıştı. Villâyı terketmeden önce dayanamadı. «Köpeğe dikkat, ısırır» cümlesinin altına şunu ekledi: «Köpeğe iftira etmeyin lûtfen.»

Naci SERDAROĞLU
İst. Eğt. Ens. İngilizce III
Kadıköy/İSTANBUL

TAKMA ELLER

Genç adam bir kaza sonucu ellerini kaybetmişti. Varlıklı ve yakışıklı olmasına rağmen ellerinin olmayışı yüzünden kadınlardan kaçmaktaydı. Fakat sonunda delice seviştiği bir kızla evlendi. Bir gün iş gezisi diye onbeş günlüğüne gittiği Avrupa'dan döndüğünde kollarına sun'i el taktırmıştı. Eve geldiğinde ellerini heyecanla karısına uzattı. Fakat karısının yüzü birden karıştı ve dudağından şu lâflar döküldü:

— «Seni ben ellerin olsun diye mi sevdim?»

Semih Y. TAŞKAN
PTT. Gn. Md. lüğü Telgraf ve Telefon Daire Başkanlığı Şehir içi Şb. ANKARA

Sizin ♥ için

HESAP!

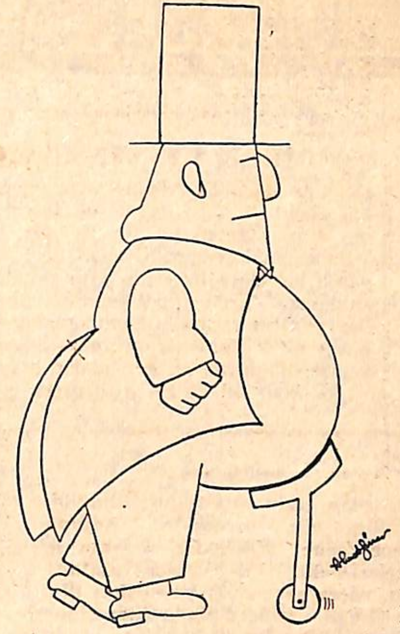
Arkadaşlarla İstanbul'un en lüks gazinolarından birine gitmiştik. Yiyip, içip programa çıkan sanatçıları dinleyip sohbetimizi yaptıktan sonra garsondan hesabı istedik. Yemeklerin gelmesinde ne kadar beklediysek hesabın gelmesinde o kadar beklemedik, hemen üç garson bir komi hesabı getirdiler, hesap epeyce yüksekti. Demek ki zamanın nasıl geçtiğini anlayamadık, yemekleri nasıl yediğimizin farkına varamadık her halde. Şakacı bir arkadaş, garsonlardan birine seslendi:

— Acaba bir de incir yaprağı getirebilir misiniz?

Garson hiç istifini bozmadan, gayet sakin şu cevabı verdi:

— Efendim buralarda incir yaprağı bulunmaz, fakat size işletme vergisi kâğıdını getirebilirim.

İbrahim CAVAÇ
Şeker Sigorta A.Ş. Organizasyon Servisi Şeker Sigorta Hanı
Fındıklı/İSTANBUL

Yazısız

— Okudun mu hanım, isteyen kız, isteyen erkek çocuk sahibi oluyormuş!

— Evet ama, isteyen!..

BEKLEYİŞ

Yatakta beklerim
Sevmez
Ayakta beklerim
Gelmez
Kapıda beklerim
Görmez
Sokakta beklerim
Geçmez
Evlerine giderim
Gülmez
Nişanı isterim
Vermez...

NEVZAT KOCABIYIK

DÜŞÜNÜYORUM

Vitrinler çeşit çeşit giysilerle dopdolu,
Pabucum yeni amma, kazağın eski kolu,
Aklımın kârı değil ortanın sağı solu,
Hanımın fistanından bir gömlek mi yapmalı?
Lokantayı görünce bomboş midem aşınır,
Sekiz yıllık paltodan ense köküm kaşınır,
Çoluk çocuk küsünce, baldızlara taşınır,
Şaşı gözlü, zengince, bir dula mı tapmalı?
Odun kömür derdinden gözüm uyku tutmuyor,
Bakkal kasap cin gibi, vereseyi yutmuyor,
Süslü püslü hayâller beni hiç avutmuyor,
Kör şeytana uyup da hileye mi sapmalı?
Memur olunca belkim, göklere değer başım,
Personel Kanunuyla artar ise maaşım,
Ocakta kaynar elbet türlü çeşitli aşım,
Devletin kapısında bir koltuk mu kapmalı?
Şimdi bütçem mütçem yok, gün kazanır gün yerim,
Sonu iyi olacak, elbette Mevlâ kerim,
Bir ümidim sendedir, pek sayın Nihat Erim,
Bundan gayri bilmem ki, ne edip, ne yapmalı?..

HASAN ŞİŞGİN AYAŞLI

VİTAMİNLER

Bir gün Fen ve Tabiat Bilgileri dersinde, vitaminler konusunu işlerken:

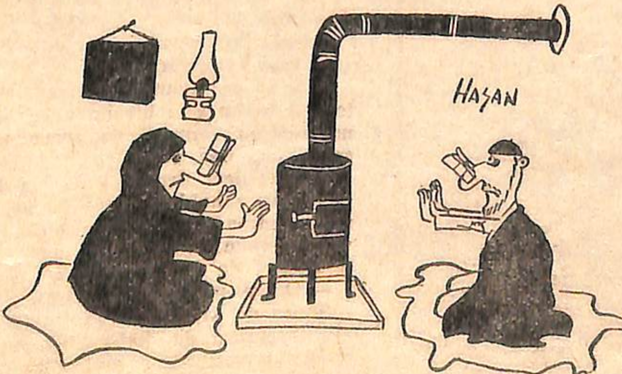
C vitamini dokuların dayanıklılığını sağlar, diş bozukluklarını önler... Meyvaların, kabuğa yakın kısımları vitamin bakımından en zengin yerleridir, der demez.

«— Doğru öğretmenim.» diye bir ses çıktı.

«— Nereden anladın?» dedim.

«— Öğretmenim, biz evde yediğimiz meyvelerin bütün kabuklarını eşeğimize yediririz. Eşeğin dişleri hepimizin dişlerinden daha sağlam.» demez mi.

Mehmet Ali NALBANT
Çoğaşlı Köyü İlkokulu Öğretmeni. Bekilli/DENİZLİ

— Anadolu'nun birçok yerinde tezekle ısınılıyor. —

YILIN FİLMLERİ

1 — **Umutsuzlar.**
Oynayanlar: Memur Zühtü — İşçi Hüsnü.

2 — **Kezban Roma'da.**
Oynayanlar: Besleme Kezban — Mirasyedi Osman.

3 — **Yarın Başka Bir Gündür.**
Oynayanlar: Totocu Selim — Piyangocu Kerim.

4 — **Üç Arkadaş.**
Oynayanlar: Pahalılık — Vergi — Zam.

METİN PÜTMEK

Yazısız

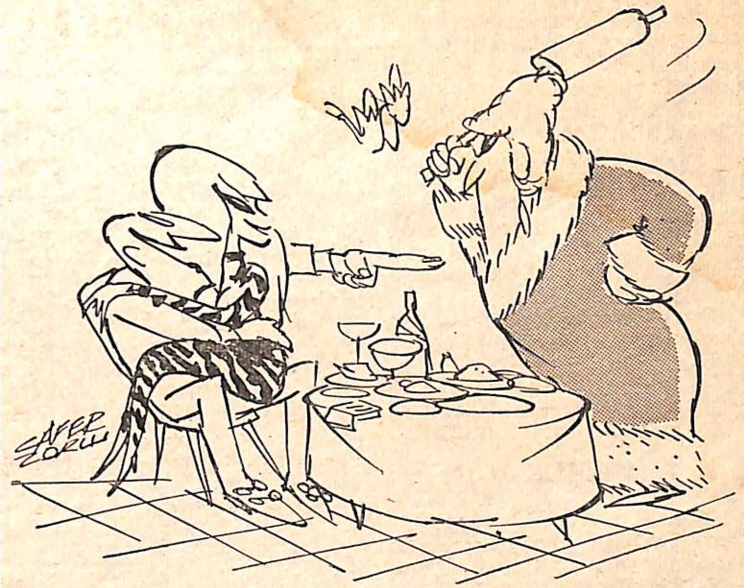
HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

ÇIKAN KISMIN ÖZETİ :

Doğu'da Mescitli Köy'de yaşayan Halo dayı, altmışını geçkin fakat güçlü kuvvetli, iyi kalbli saf bir köylüdür. Günün birinde oğlu İdris askerlikten terhis olur. Annesi İmamkızı'na, sevgilisi Mihrican'a kavuşur. Öteden beri iki öküze sahip olmayı arzulayan Halo dayının, oğlu köye döndükten sonra bu isteği yeniden canlanır. Karısı İmamkızı'nın karşı çıkması ve İdris'in isteksiz davranması sonucu oğlunu gönderemediğinden kendisi İstanbul'a gidip öküz parası kazanmaya karar verir. Onu bu kararından kimse döndüremez. Köylülerin alay etmesine aldırış etmeyen Halo dayı, iki öküze kavuştuğu günün hayâlini kurmaktadır.

Kadın giyiminde panter modası çıktı. — Gazeteler —

— Sen aslansın karıcığım!..

— 4 —

Gurban Halo diyecekler, ilkin bizimkini elle diyecekler, toprak eyice gebe diyecekler, senin öküzleri bekliyor diyecekler. Unutdun mu, geçen yıl az mı yalvardım dingil dingil geberdiğinde mezerinde dingildiyesice Dingil Zako'ya... Ardına dolaşdım, önüne vardım, gapısına yanaşdım, gurban Zako, paşalar olasın Zako, sür şu öküzlerini yarın bizim tarlıya dedim... Ne dediii, daha dur hele Haloo, sana sıra gelinciye gadar dedi... Burnu böyük Dingil pezemeği, burnu böyük dingil pezemeği.. Öküz dediğin ne ki, candır, bir bakmışın bi gecenin içinde garnı şişmiş, patlamış getmiş... O zaman nedecek Dingil Zako, gapıma Halo dayı, dayıların dayısı, ver şunun ya garasını, ya bozunu, bizim çif yarım galdı diyecek. Amma o zaman ben n'apacam, al ulan Dingil Zako, al ikisini de, ikisini de, ikisini bir goş, senin uyuz dinnensin diyecem. Sona da geçecem, benim öküzlerin ardından goştururkene, ben onun tarlanın gıyıcığından seyredecem... Korkma, o Bedoş da gelecek gapıma, o Dik Yussuf da gelecek gapıma.. Amma demiyecem onlara, ulan heç Halo'nun yaban ölüsü üsdüne gelip de öküz isdenir mi diye... Bağırsağı gurtlu pezemekler...

Arkasına baktı, karısı çıkmıştı... Gözünü el kadar cama dayadı. Oradan Kirman yarığı boylu boyunca gözüküyordu. Köyün üç beş tarlası, Kirman yarığına dek, bir üçgen meydana getiriyorlar, sonra üçgenin en dar ucu, Kirman yarığında son buluyordu. O, en dar uca baktı, oradan gelen sakallı bir insan gördü, ardında iki öküzü olan bir sakallı... Sonra insanlar gördü, öküzün iki yanı sıra yürüyen, öküzleri elleyen... Mutlu mutlu gülümsüyordu bu ihtiyar, hiç konuşmuyordu köye dek... Köylüler de korkuyorlardı ona yaklaşmaya, bir şey sormaya... İnanamıyorlardı bu ihtiyarın, o ihtiyar olduğuna. «Ölü bu, ölü» diyorlardı, «Isdanbıl'ın parasız mezerlerinde yatan bir mevta»... «Amma bu öküzler de ne ki, canlı canlı... Hele şu bozu hele şu bozu, çok mu çok guvatlı... Bu var ya bu, bi köve yeter.»

Belli belirsiz gülümsedi Halo dayı...

Sonra, Kirman yarığının ardına baktı... Tepeler, dağlar, uzaklarda dereler çağlar... Çok çok uzaklarda kocaman kocaman yollar, otobüsler, açık arabalar... Bu açık arabalardan bir tanesinin içinde bir ihtiyar, yüklerin en üstünde, rüzgâr bağrına vurdukça sakalları uçuşuyor rüzgârda. Araba dönüyor dönüyor dönüyor, durmadan dönüyor... Sonra kocaman bir kasaba. «İşte baba Isdanbıl, en baalım, n'apacaksan yap.»

İdiris girdi içeriye. Halo dayı şöyle bir baktı oğluna, sonra, camın yanına dayalı elini çekerek:

— Haklısın oğul, dedi, sen getmeyecen, ben gedecem...

İdiris, ocağın dibine çömeldi. Ellerini de göğsünde kavuşturduktan sonra, babasına bakmaya başladı. Bu alaca karanlık içinde bile, bugüne degin hiç görmediği bir parıltı vardı babasının gözlerinde. Sanki, yıllardır körmüştü de, bugün açılmış gibiydi babasının gözleri. Bu ışıktan rahatsız olunca, gözlerini yere indirdi:

— Anam dedi ki, çık bubannan gonuş, dedi.

— Gonuş oğul gonuş... Esgerden gelenin isdiyeceği belli, avrat isder, helbette evereceğiz seni de...

İdiris'in içine bir sevinç düştü yine. Bu söz bile bir umuttu onun için. Belki babası biraz sonra:

«Hele seni bir everelim, aradan bir kaç yıl geçsin, ondan sona çeken geden Isdanbıl'a, iki öküz alın gelin» derdi...

— Oğul, dedi, İdiris'in yanına yaklaşarak, sonra oğlunun saçlarını okşadı, şindi sen, kimbilir hangi gızın hulyasını guruyon garnından, isdiyon ki, hemen ossun bitsin bu iş, haklısın... Amma biz ananla annaşamıyoruk, işde o bu hulyayı bilmiyo... Ben de yıllardır bi şeyin hulyasını guruyodum, bekliyodum oğul, seni bekliyodum, şu oğlan esgere getsin gelsin, şu gızlar bi ere getsin, ondan sona diyodum. Biliyom, hemen esgerden geldiğinin aşamı bunu böyle lappadak söylememeliydim, amma bak, sen de durabildin mi? Sen de duramadın, çünkü niye, hulya... Ben de öyle oğul, ben de öyle... Gurdum yıllardır, gurdum. Artık gura gura, gurulacak yanı galmadı. Çok zabahlar şu camdan bakdım Kirman yarığının ucuna... Her seferinde de İmamgızı, ne bakan durun Allahına herif o bembeyaz garlara, dedi durdu... Bilmezdi ki, ben ordan her gün elimde iki öküznen geliyom, ardım sıra kövlüler, köve giriyom, bilmezdi ki... Hulya bu oğlum hulya.. Dune gadar, İdiris gider artık, benden geçti, o alır gelir diyordum, amma dün denişdi hepisi... Ne anan, ne gonşular, hepiciği bana zort çekecekler nerdeyse, nah alın gelin diye... Bak nasıl alıp gelecem, onnarın zortlarını gursaklarında goyacam...

İdiris hiç seslenmeden dinledi babasını. Daha doğrusu dinlemedi de. Daha babası, «kimbilir hangi gızın hulyasını guruyon» dediğinde, gitti, uzaklaştı ocağın başından... Kayısı ağacının dibine gitti, vişne ağacının dibine gitti, uzun uzun saçlar, titreyen bir göğüs, omuzbaşları... Dinlemedi babasını...

Sonra, Halo dayı da sustu... Aynı güneşte oturdukları zamanki gibi... İkisi de gözlerini bir noktaya diktiler, yorganın dikleşmiş yerine. Şimdi güneş oradaydı sanki... İkisi de hulyalarına daldılar... Biri öküzlerini okşadı, biri Mihrican'ını. Biri öküzün ipine yapıştı, biri Mihrican'ın uzun saçlarına... Odanın içinde iki insan vardı amma, şu anda, ikisi de orada değillerdi. Uzaklardaydılar, çok uzaklarda...

İmamgızı, ağlayarak girdi Bedo'ların evine:

— Hatça bacıı, Hatça bacıı! diye bağırdı.

Mihrican çıktı:

— Gel buyur Şahnaz deze, gel buyur! dedi.

Yere sarkan ağır eski kapı tahtaları açılırken, yerin toprağını biraz daha kazdılar. Şahnaz girdi içeriye:

— Oğul uşaklar, başımıza geleni gördünüz mü? dedi ağlayarak...

— Heye anam heye, dedi Hatça bacı... Şincik Bedo söyledi, Halo dayı dutdurmuş Isdanbıl'a öküz parası gazanmaya gedecekmiş...

Şahnaz, göz yaşlarını yağlığının ucuna sildikten sonra:

— Ölüp galacak oralarda, dedi, ölüp galacak. Mezeri bile belli olmıyacak.

Bedo emmi:

— Ağlama bire bacım, dedi, ne ağlıyon? Hevesdir, iki gün sona düşünür daşınır, yapamıyacağını anlar, vazgeçer...

— Bilmem Bedo gardaş, bilmem, eğerkim bubasına çekdiyse, boynunu bilene furdurur... Dün geceden belli erahatım yok... Galdırdı godu gafasını yasdığa, Isdanbıl dedi, iki öküz dedi, galdırdı gafasını yasdıktan, iki öküz dedi, Isdanbıl dedi...

Bedo emmi, kızına:

— Gız Mihrican, galmış mı fasulye? diye sorduktan sonra, yaa Şahnaz bacı, bize de güneşlenirkene dedi. Hepimizin ağzından bi abooov çıkdı hepsi o gadar. Alttan girdik, üstden çıkdık, yok dedi, gedecem, dedi. Kalktı Dik Yussuf da, hava geden demesin mi? Öyle ya Şahnaz bacı ben de öyle derim vallaka. Golay mı getmek?... Yoo paran olur geden, gezen gelin amma, orada galıp da bu yaşdan sona öküz parası gazanmak...

Şahnaz, ağlayarak:

— Yaşı altmışüç, dedi.

— Biliyom, bennen aynı tevellütte... O bizim gibi bir iki kere Adana ovasına getmedi de accık dinç galdı, hep ona güveniyo...

— Deel deel, dedi Şahnaz, ne dinci, bazan zabahları yerinden kalkamaz. Amma biliyom ben onun gâvurluğunuuu... Masusdan böyle böyle edecek de oğlanı salacak...

— Oğlanı mı? dedi Mihrican...

Sonra da kıpkırmızı kesildi... Bereket, annesi de, babası da, sanki basit bir soruymuş gibi, duymadılar bile kızlarının Şahnaz bacıya böyle bir şey sorduğunu...

— N'olacak, helbette İdirisim elâlemden utanacak, bu yaşda bubasını

Paralı yollar yapılacak. — Gazeteler —

— Ooof!.. Amma yakıyor be!..

Isdanbıl'lara saldı dedirmemek için gendi gedecek.. Lan Halooo. lan Halooo. gözümün kökü bi dene oğlan. onu salarsan gurbetlere ne deyim sana ha. ne deyim?!.

— Yok yok, dedi Bedo emmi, bana öyle geliyor ki, boş bunun hepiciği Şahnaz bacı boş...

— Ne biliyim bubam. ne biliyim... Benim işlikleri yıka, boçamı hazırla, dedi.

— Essah mı?

— Vallaha...

— Eee bu herifin başına bişi gelecek...

— Onu da dedim. benim bubam derdi dedim. insanı su toprak çağırırmış. insan öleceği zaman yerinde duramazmış dedim. bana kakdı, o senin imam bubayın iki dene geçisi bile olmadı, dedi.

Bedo emmi:

— Yaho. dedi. şunu bi çağırsak da şurda gonuşsak be...

— E sen bilin Bedo gardaş. sen bilin. Gafandan gafa gat. n'aap yap, şunu caydır bu kötü isden...

— Gız. dedi Bedo emmi. gız Mihricaan. çağır gel hele Halo emmini, bubam senle görüşecek de hele... Lan bak şunun yapdığı işe, bak be...

Mihrican fırladı kapıdan. Koşarak gitti İdiris'lerin evine Kapıyı açtı, eyvanı geçti:

— Halo dayı, dedi.

İrkildi İdiris... Sesini tanımıştı hemen. Babasından önce o çıktı:

— Gel! dedi

— Yo gelmeyim... Bubam. Halo dayımı çığırdı . Dedi ki accık gelsin hele. bi şey gonuşak. dedi.

Halo dayı çıktı dışarıya... Gözlerinde yine aynı pırıltı vardı:

— Nedecekmiş buban beni? dedi. Yoğusam Kirman yarığını bi gecenin içinde ortadan ikiye bölme işini mi gonuşacak?

Mihrican:

— Ne bölmesi? diye sordu.

— Heç, dedi Halo dayı, Kirman yarığı bir gecenin içinde şakgadak ikiye bölünende inanırlarmış da, Allahın işiymiş... Hadi get sen, geli. yom...

Mihrican, İdiris'e kaçamak bir göz attıktan sonra, fırladı çıktı, keklik gibi sekti, kuşlar gibi uçtu Ahraz Neco'nun duvarının ardında kayboldu...

Halo, tekrar oğlunun saçlarını okşadı:

— Oğul, dedi, garanlık basmadan eyice bak şu Kirman yarığının en ucuna, çünkü, buban çok baktı o. raya...

Sonra ağır ağır yürüdü çıktı, Ahraz'ların köşesini döndü... Dikildi İdiris oracığa. Babasının bak dediği yere baktı. Kurşuni bulutların ardından, güneş, yavaş yavaş iniyordu Kirman yarığının ardına. Kayalıklar, üşenmemiş bir heykeltraşın yaptığı, en büyük heykellerden daha büyük, daha güzeldi...

«İşte benim kövüm... Benim yollarım, benim ağaçlarım, benim dağlarım, benim Kirman'ım... İşte, üç ev ötede de tam iki yıldır düşlediğim yavuklum Pekiyi ya bu öküz meselesi de nereden çıktı? Eh, insan esgerlikte para gazanmalı, gazanmaz amma gazanmalı, bi yığın paraynan dönmeli. Al buba, demeli, al, iki öküz al, isdersen dört dene al... Amma bırak beni, ben Mihrican'la evleniyim... Fakat, bubam illa sen get demiyor ki... Ben gederim diyor.. Amma ne der elâlem.. Goca oğlan. gendi avradıyın goynuna girdi. ehdivar adamı Isdanbıl'lara saldı demezler mi? Alay etmezler mi insannan? N'ahal, bubandan mekdüp alıyon mu? demezler mi? Lan dert ki ne dert be. dutulacak yanı yok, dürtüleyecek alnı yok.»

Alaca karanlık iyice etrafı bürüdü. Amma İdiris hâlâ dikilmiş, babasının bak dediği yere bakıyordu. Biraz sonra yaman Mırtaza geldi aklına:

«Olmalıydı ki şincik buracıkda, ona akıl danışmalıydı. Lappadak bulurdu çaresini. Biri tüfeğinin gabzasını çatlatmışdı da, onun bile bulmuşdu çaresini. Yarığın içine balmumu depmiş, sona da gondura boyasıynan boyamışdı. Yaman Mırtaza...»

Birden karşısında Mihrican'ı buldu... Uzun zamandır bir noktaya baktığı için önce inanamadı Mihrican olduğuna:

— Mihrican, dedi.

— Hee Anan buban bizde, ben hemenliğine geldim.

— Gel içeri, dedi İdiris...

İçeriye girdiler... Mihrican:

— Duydum, dedi.

— Öküz meselesini mi?

— Hee...

— Bubam durdu durdu şindiyi buldu...

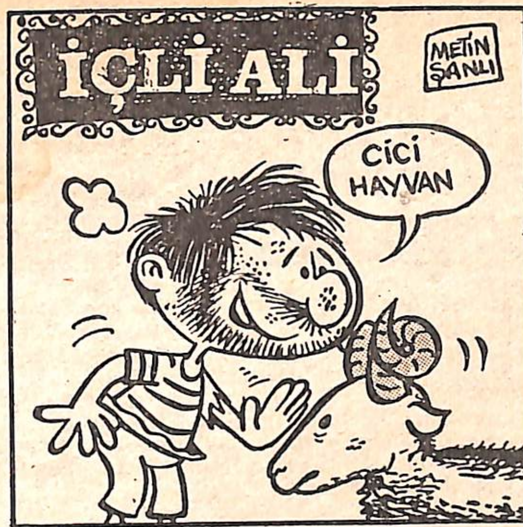
Elini tuttu Mihrican'ın... Mihrican:

— Gedecen mi sen? diye sordu.

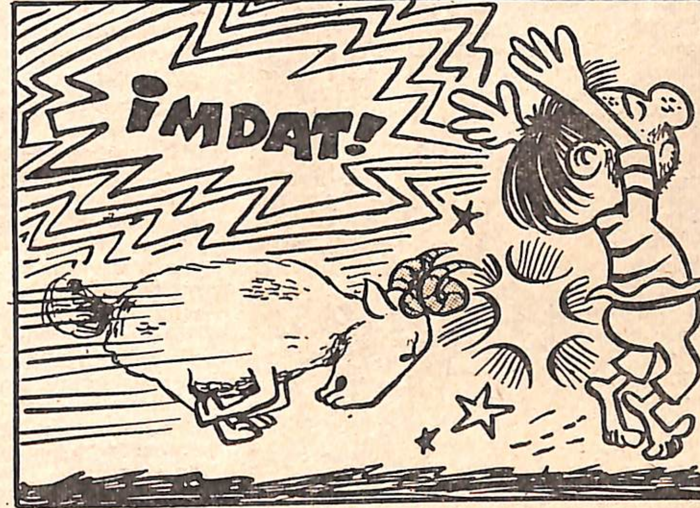
Başını salladı İdiris:

— Yok, dedi. Seni almadan bi ye. re getmem.

(Devamı var)

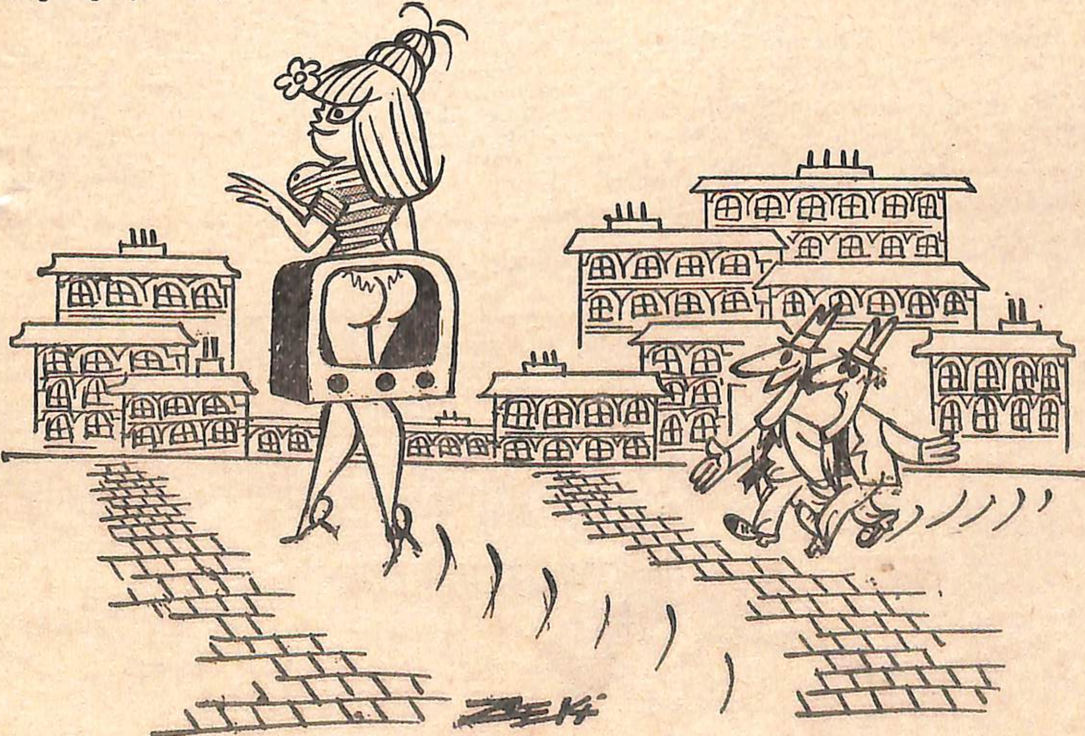

KURBAN BAYRAMINIZ KUTLU OLSUN

— Aaa.. bak arkadaş, televizyon modası çıkmış!..

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi, santimi 35 lira, iç sayfalar 45 liradır.
Fiyatı: 150 kuruş.

DİKKAT!
Mecmuamızın eski sayılarını isteyen okuyucularımızın, beher sayı için 150 Krş. luk posta pulu göndermeleri kâfidir.

Kurbanlıklar

Suavi SÜALP

Kurban Bayramının dinî tarafını herkes bilir... Gökten inen koçu mukaddes sayanlara hürmetimiz olduğundan bu bayramı yaparız... Fakat kurban kelimesi biraz lâstikli bir kelimedir... İşte biz bildiğimiz bayramlık kurbanı bir yana bırakıp başka çeşit kurbanlıklardan bahsedeceğiz...

ÖNCE KURBAN NE DEMEK ANLAYALIM — Kurban, bir canlının diğer bir canlıya bilerek veya bilmeyerek kendini feda etmesidir... Kurban olan kimse mutlaka büyük fedakârlık ve kendinden vazgeçmişlik içindedir... Onun için kurbanlara ve kurbanlıklara her ne şekilde olursa olsun acırız... Şimdi kurbanlıkları sıralayalım...

KATİLİN KURBANI :

Polis vakalarında ve polis romanlarında öldürülen kimselere kurban adı verilir. Maktul de denirse de kurban daha ağız doldurucu bir kelimedir. Meselâ:

«— Kanlı katil, kurbanını öldürmeye hazırdı. Gecenin sessizliğindeki ayak sesleri, asfaltta yürüyen kurbanın ayak sesleriydi. Katil yakasını kaldırdı, kanlı gözlerini yola çevirdi. Elinde kocaman bir bıçak, bekledi... Zavallı kurban bir şeyden habersiz yaklaştı. Bilmiyordu ki biraz sonra ense köküne veya bel kemiğine inecek bir kama onu kanlar içinde yere serecek... İki adım daha... Birden hızla inen bir bıçak parladı... Canhıraş bir feryat... Katil, kurbanını kanlar içinde yere sermişti...»

Kanlı Peştemal romanından bir pasaj dinlediniz... Pardon, okudunuz...

İşte cinayet kurbanları böyle kimselerdir.

AŞK KURBANI :

Aşk, herkesin içine lüzumlu ve lüzumsuz zamanlarda giren, münasebetsiz, fakat çok zalim bir histir. İşte her âşık, sevdiğine kurban olmaya can atar. İkide bir «Senin kurbanın olayım» diye lâf sallar. Aşk edebiyatında da bu kurban kelimesi çok geçer. Aşk kurbanları, filminden de gördüğümüz gibi, sevdiği için yapmayacağı fedakârlık olmayan kimseler iftihar vesilesi olduklarını zannederler. Hattâ intihar ederek sevdikleri için kurban olanlar vardır. Bahattin gibi...

İHTİRAS KURBANLARI :

Bu çesit kurbanlık, daha köpüklü ve azgındır. Halleri acayiptir ve ne yapacakları belli olmaz. İhtiraslarına kurban olan kimselerde mantık, felsefe, izan, cebir, geometri, hayat bilgisi aranmaz. Yalnız lisanlarının iyi olmasına bakılır. İhtiras kurbanları ya otomobil altında kalarak, ya yangında yanarak, ya kayalardan aşağı düşerek can verirler... Rod Steinger gibi...

AİLE KURBANLARI :

Bunlar yanlış evlenmiş veya karı vırvırından kendini kurban etmiş, memur, dargelirli kimselerdir. Yüzleri soluk ve bakışları mânasızdır. Yolda kendi kendilerine konuşurlar. Kurban olduklarını bir türlü itiraf edemezler. Ailelerin içinde kadınlı erkekli bu tiplere her yerde rastlanır.

FUTBOL KURBANLARI :

Büyük maçlarda bilet alma yüzünden ezilenler, tribünlerdeki izdihamdan geberenler, maç sırasında heyecandan nalları dikenler bu sınıfa girerler... Futbolcu, antrenör ve hakemler arasında bu tip kurbanlara az rastlanır.

CEMİYET KURBANLARI :

Cemiyetin yediği, harcadığı kurbanlardır. Köprü altında, viraneliklerde bulunurlar. Kurban olduklarını kimse bilmez. Kendileri de pek bilmezler. Onları kesecek biri çıkmadığından ecelleri ile ölürler.

Ne derisi, ne gerisi hiçbir işe yaramaz, yağsız ve yavandırlar.

DEMEK Kİ : Hiçbir şeye ve kimseye kurban olmamak elimizdedir. Kurbanlık, bildiğimiz kurbanın dışında iyi bir şey değildir...

GELELİM KOÇ'A :

Koç, koyunun erkeğine denir. Kurbanda da makbul olanı koçtur. Yalnız koçu beslerken dikkatli olmalıdır. Çünkü fena tos vurur. Eskiden koç beslemek, koç dövüştürmek moda idi. Fakat şimdiki koçlar daha itibarlı ve gözdedir. İyi bir koç 150 okka gelir. Koçun kuyruğunun da yağlı olması mahbuldür. Çünkü kesildiğinde bir kışlık kuyruk yağı çıkar.

GELİN KURBAN KESELİM :

Herkes kurban kesemez. Eline bıçak almamış kimsenin kurban kesmeye kalkması doğru değildir.

Koç, tecrübeli bir kasap tarafından ve çoluk çocuk nezaretinde bahçenin bir kenarında kesilir. Sonra etler ortadan çok acele kaybedilir. Ancak mahallenin bilinen dul bir kadınına iki kalem kadar pirzolası gönderilir. Gerisi mutfakta masanın üstüne konarak doğranır. Bunu da ailenin büyükannesi yapar.

Allah için kurban, küp için kavurma lâfını hiç hatırdan çıkartmamak lâzımdır. Gerçi dinde böyle bir lâf yoktur ama, et sevenler bu lâfı da kitabına uydurmasını bilmişlerdir. Ancak kurbanın derisini Hava Kurumuna vermek âdet olmuştur. Kurum bu derileri toplayıp onunla pilânör yapar. Deriden yapılmış pilânörler çok dayanıklı ve rüzgâra mukavim olur.

KOYUNDAN BAŞKA KURBAN KESİLİR Mİ?

Koyun kurban olarak bilinir. Fakat bazı yerlerde keçi, deve, oğlak, at, eşek kestikleri olur. Bunların kurban sayılmaması lâzımdır. Horoz kesenler de bu sınıfa girerler.

Adakla kurbanı karıştırmamak da büyük bir ciddiyet isteyen iştir.

Bir hikâye anlatalım:

Vaktiyle Harzemşah, baş vezirini çağırarak kendine kurban edilecek bir canlı ister. Rüyasında sakallı bir adam kendisine:

«— Ya Harzemşah, senin için gelecekte kara bulutlar görüyorum, onun için yarın bir kurban kes!» demiştir.

Şah da bir kurban bulması için vezirine emir vermiştir. Halkı tarafından çok sevilen Harzemşah ortalığa münadiler çıkarır. Der ki:

«— Ey ahali, duyduk duymadık demeyin, baklavayla turşu yemeyin... Beni seven biriniz bana bugün kurban edilecek. Hiç anlamam, isteklilerin bugün saat ikiyle beş arası saraya müracaatları rica olunur.»

İlân duyulur duyulmaz bütün ülke saraya hücum eder. Herkes Şah için kendini kurban etmeye hazırdır. Harzemşah şaşırır. Kimi kurban edeceğini bilemez. Herkes gözünün içine bakmaktadır. Birden arkalarda çok ihtiyar birini görür:

«— Şunu alın getirin!» der.

İhtiyarı getirirler. Tam kurban edecekleri sırada bir ok uçar ve Harzemşahı vurur. Oku atanı yakalarlar:

«— Ne yaptın, Şahı vurdun!» derler.

Delikanlı:

«— Babamı kurban edeceklerdi, enayi miyim, tabiî vururum!» der.

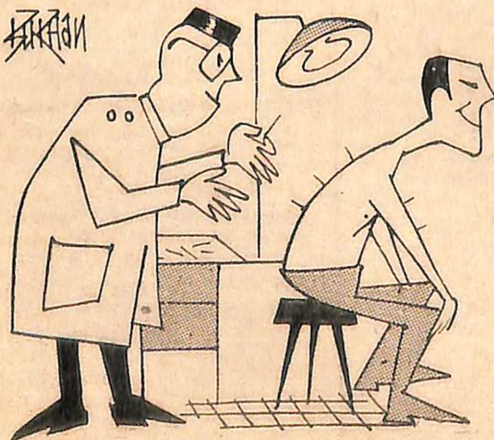
Herkes onu alkışlar ve Şah o delikanlı olur.

Yâni bundan da şu mâna çıkıyor: Hiçbir insandan kurban olmaz. Çünkü eti yenmez. Yiyenlere vahşi, yamyam derler.

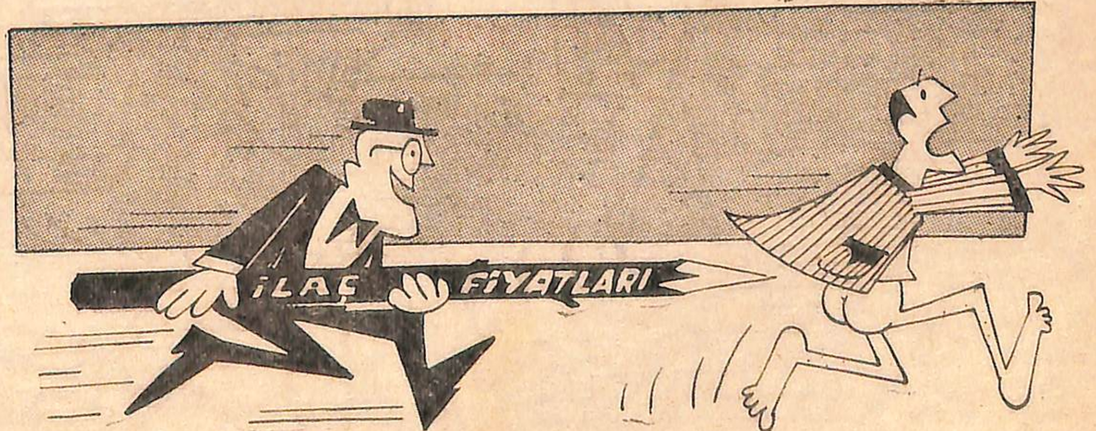
Hepinize iyi Kurban Bayramları dilerim.

Suavi SÜALP

Çin'de iğne usulüyle tedavi yapılıyor. — Gazeteler —

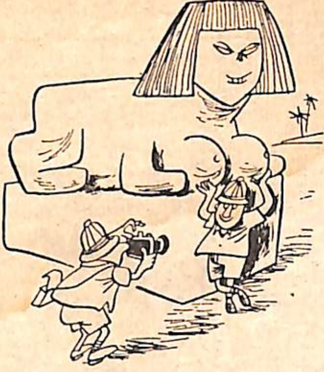

Çin'de iğne usulü tedavi...

Bizde kazık usulü tedavi!

— Şimdi gülümseyin!..

İş yok!

Şehre iş aramaya giden oğluna öğüt veren baba:

— Şu atasözünü aklından hiç çıkarma, diyordu. «Kapıyı çal, işi al!» Bu; iş bulmak için girgin olmalı anlamına gelir. Ya açmazlarsa, ya boş çevirirlerse demiyeceksin. En açılmayacağını sandığın kapıları bile çekinmeden çalacaksın.

Elindeki tavsiye kartıyla şehre giden oğlan aradı, taradı adresteki yeri buldu ve kapının üstündeki yazıyı hayretle okudu: «Kapıyı çalmayınız!»

Sorma işte

Karı koca bir masaya kurulmuş, garsonun getireceği yiyecekleri beklerken lokantaya giren delikanlının madamı saygıyla selâmlayarak uzakça bir masaya oturduğunu gören adam sordu:

— Kimdir bu selâm verdiğin erkek?

— Önemsiz biri, diye cevap verdi kadın. Sen tanımazsın.

— Neden tanıştırmadın?

— Canım, sen beni metresinle tanıştırdın mı hiç?

Cinayet derler

Hayvanlara insanca davranılmadığı konusunda bir ihbar alan Hayvanları Koruma Derneği, durumu yerinde incelemek amacıyla Anatole'lerin çiftliğine bir müfettiş göndermişti. Adam ahırları inceledi, kümesleri inceledi, yatımından bakımına varıncaya kadar hayvanlara son derece iyi davranıldığı kararını verdi.

Tam raporunu yazıp çiftlikten ayrılırken, topallaya topallaya yürüyen bir domuz ilişti gözüne. Baktı, hayvanın arka sağ bacağının yerinde tahtadan yapılmış takma bir bacak var.

— Bu da nesi! diye bağırdı.

— Şaşılacak bir şey yok mösyö, diyerek müfettişi yatıştıran çiftlik sahibi sorunun cevabını veriverdi: Takma bacaklı bir domuz! Yakın dostlarımıza verdiğimiz hafta sonu yemeğine bir but lâzım olmuştu da...

Müfettiş daha şaşkın:

— Ne! diye bağırdı. Gereken butu elde etmek için hayvancağızı yatırıp, arka bacağına satırı vuruverdiniz demek!

— Aman mösyö, dedi çiftlik sahibi, dört beş kilo et için koca domuzu öldürecek değildik a!

Ne oldu?

Gece yarısı doğum sancıları tutan eşini arabaya atan çiftçi, şehirdeki doğum evlerinden birine götürmüştü. Kadının durumu gerçekten kritikti. Hemen doğum odasına aldılar, kapıyı holde merakla bekleyen erkeğin yüzüne kapadılar. Karısının iniltilerini duydukça yerinde duramaz hale gelen çiftçi uzun koridorda volta atarken kapı açıldı, telâşla dışarı çıkan doktor:

— Bir tornavida ile bir kaç temel çivisi bulabilir misiniz bana? dedi.

Çiftçi fırladı sokağa. Bir kaç dakika sonra doktorun istedikleriyle birlikte döndü.

Aradan beş dakika geçti, doktor yeniden göründü:

— Bir testere ile ağırca bir çekiç bulabilir misiniz bana?

Çiftçi gitti, doktorun istedikleriyle döndü.

— Güzel, dedi doktor. Şimdi mümkünse bir keskiyle bir rende...

Çiftçi onları da bulup getirdi, büyük bir endişeyle beklemeye başladı. Uzun bir sessizlikten sonra kapalı odadan müthiş bir çığlık duyuldu, ardından gülümseyen bir yüzle doktor göründü. «Kız mı, oğlan mı» anlamında sordu:

— Ne bekliyorsunuz?

— Hiç, diye kekeledi köylü. Bizim karının defin ruhsatıyla, eşyalarını!...

— İmkânı yok, ben ona boşanma teklifi yapamam!..

Çocuk aklı

Cilt bakımına büyük önem veren genç mürebbiyeyi, koyu renkli bir kremden yaptığı güzellik maskesiyle gören evin küçük oğlu:

— Anneee! diye bağırarak merdivenden indi. Çabuk gel; matmazel Lusi krema tenceresine düşmüş!

Randevu

Nişanlısını bekleyen eskimo cebinden termometresini çıkarak:

— Isı, eksi 10 dereceye düşene kadar beklerim, gelmezse çekip giderim! dedi.

Ona kalsa...

Doğruluğuna inandığı arkadaşıyla karşılaşan Dupont, hayretle sordu:

— Noel'i hani Nis'de geçirecektin? Burada işin ne?

Diğeri içini çekti:

— Ne yaparsın... Erkek diler, Tanrı dileği kabul eder. Tam harekete geçileceği sırada bir de bakarsın, araya karın girer!

— Numara yanlış efendim, hem de sırası değil!..

Nasıl güvensin?

Bebekleri akşam gezmesine çıkaran iki genç mürebbiyeden biri sordu:

— Cumartesi akşamı baloya gelecek misin?

Diğeri cevap verdi:

— Çok istiyorum ama çekiniyorum. Zira küçüğü ne zaman annesine bıraksam, aklım evde kalıyor!

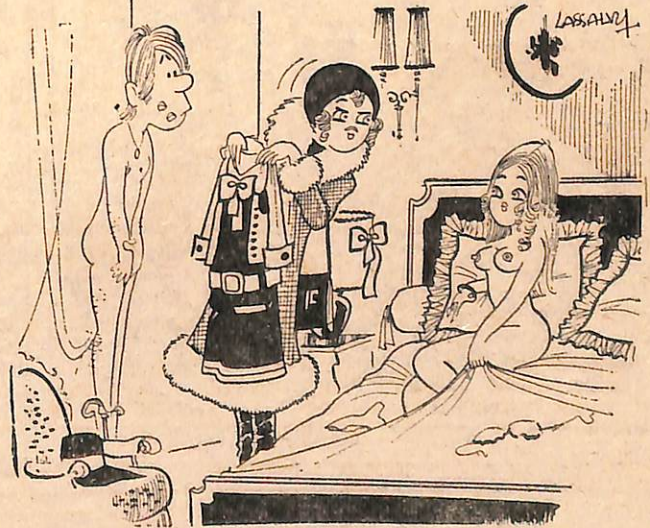
Devamı var

Oturmuş, karılarını çekiştiriyorlardı:

— Yeryüzünde karımın eşi yoktur, dedi Bernard. Meselâ, bana hiç yıkatmaz çamaşırı, bulaşığı...

Ve arkadaşlarının kıskanç bakışları karşısında sözlerine devam etti:

— ... Oklavayı alıp, tepeme dikilmeden!...

— Biraz sonra seninle hesaplaşacağım, ama lâf aramızda bu güzel elbiseyi nereden satın aldın?..

BÜYÜK YARIŞMAMIZ

Sevgili okurlarımız,

Hepinizin seve seve katılacağı yepyeni bir AKBABA LOTO yarışmasına başlamış bulunuyoruz.

Bu yepyeni «AKBABA LOTO» yarışmasına katılmakla hem gülecek, hem eğlenecek, hem de

1000'lerce lira

kazanabileceksiniz.

Bu yepyeni büyük yarışmamızın konusuna gelince: Her hafta Akbaba'nın arka kapağında beş renkli bir panorama yayımlanacak ve bu panoramadaki bazı şeyler 1'den 20'ye kadar sayılarla gösterilecektir.

1'den 20'ye kadar olan bu sayılar AKBABA LOTO kuponunda da bulunacaktır.

Renkli panoramaya bakarak hoşunuza giden istediğiniz 6 sayıyı seçeceksiniz. Seçtiğiniz bu 6 sayıyı, AKBABA LOTO kuponunda karelerin içinde bulunan sayıların üstüne bir X (çarpı) işareti koyarak göstereceksiniz.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu keserek bir zarfa koyacak,

Akbaba Dergisi LOTO Yarışması
Divanyolu — İSTANBUL

adresine yollayacaksınız.

Yarışmamız onüç sayı sürecek ve her hafta değişik konuda beş renkli panorama ile bir de AKBABA LOTO kuponu yayımlanacaktır.

Okurlarımız bir AKBABA LOTO kuponunu doldurup yarışmaya katılabilecekleri gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla AKBABA LOTO kuponu oynayanlar fazla kazanma şansına sahip olacaktır.

Onüç sayı sürecek AKBABA LOTO yarışmasının her sayısında 6 sayının çekimi yapılacaktır.

Böylece yarışma sonunda onüç haftalık AKBABA LOTO çekimine göre doğru sayıları tutturanlar arasında kura çekilecek ve okurlarımız (tutturdukları doğru sayıların adedine göre) 2000 liradan 25 liraya kadar çeşitli para ikramiyeleri kazanacaklardır.

Dünya Karikatürleri

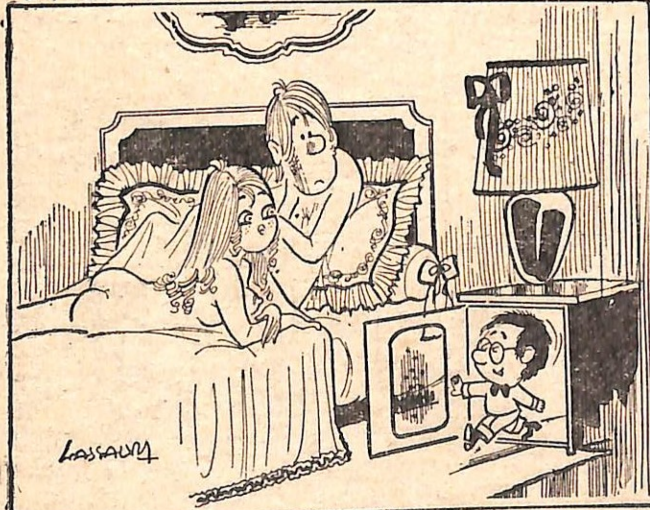
-MÜCEVHERLER İÇİN EVET AMA, DİĞER TARAFLARINA DA SAHTE DİYEMEZSİN YA!..

-DÜN GECEKİ VURUŞMADA EPİ KAYIP VERDİK: İKİ SIĞIR, DÖRT DANA, BEŞ TAVUK, BİR DE BİZİM KÜÇÜK MARİ!..

-DEMEK SENİ ISITMAYA KOLLARIMIN SICAKLIĞI YETMİYOR ARTIK!..

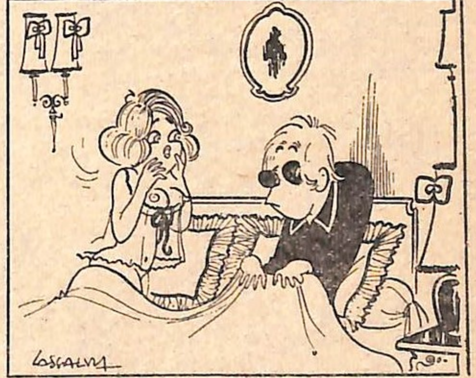
-YARIN SEKSOLOJİ DERSİNDEN TAM NUMARA ALABİLİRİM...

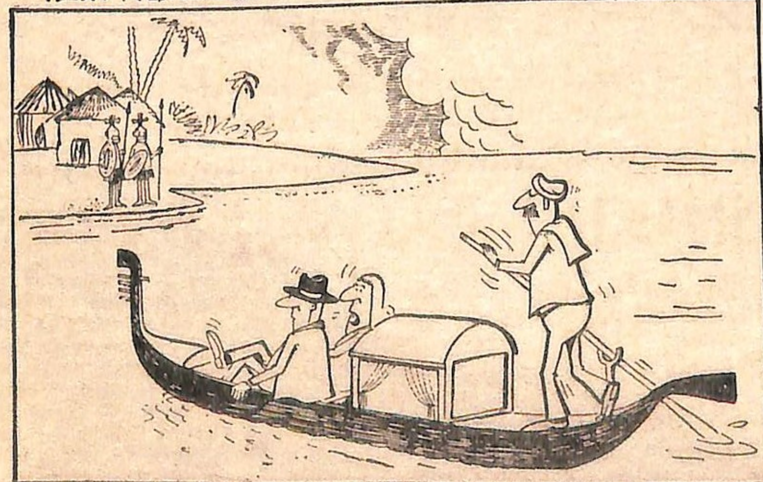
-BUGECE RÜYAMDA...

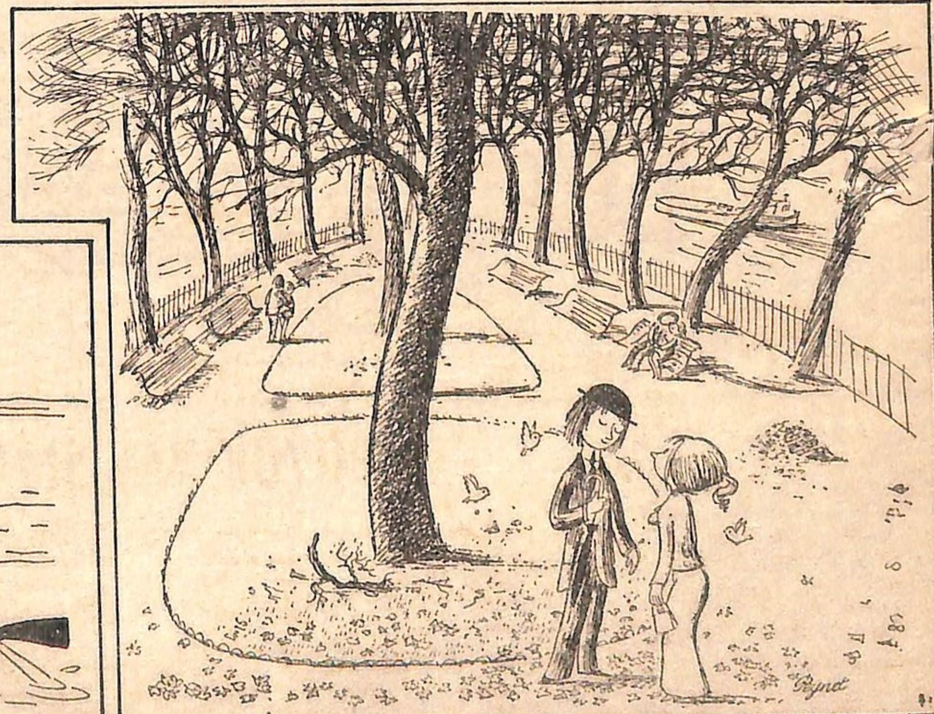
-BİR ÇAPKIN SALDIRDI BANA...

-BEN DE ONUN SURATINA İKİ YUMRUK AŞKETTİM!..

-BU HERİFE NE KADAR BAHŞİŞ VERDİN AYOL?

-MAKSİ ETEK GİYMEME KIZDIĞINI BİLİYORUM... GÖZLERİN GÜZEL GÖRÜNTÜLERDEN YOKSUN KALIYOR ÇÜNKÜ!..

(Basın: 60686 - A - 21458 — 7)

(Basın: 60686 - A - 21458 — 7)

Akbaba-Loto 4

1	2	3	4	5
6	7	8	9	10
11	12	13	14	15
16	17	18	19	20

İSİM ....

ADRES ....

Yepyeni Loto oynayın 1000'lerce lira kazanın

Sevgili okurlarımız,

Derginiz AKBABA yepyeni bir AKBABA LOTO yarışmasına başlamış bulunuyor. Bu YEPYENİ AKBABA LOTO yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve 1000'lerce lira kazanabileceksiniz.

Aşağıda 1'den 20'ye kadar numaralanmış karikatürler görüyorsunuz. (1'den 20'ye kadar olan bu sayılar, AKBABA LOTO kuponundaki karelerin içinde de bulunmaktadır.)

Karikatürlere bakarak hoşunuza giden istediğiniz 6 sayıyı seçiniz. Seçtiğiniz bu 6 sayıyı, AKBABA LOTO kuponunda karelerin içinde bulunan sayıların üstüne bir X (çarpı) işareti koyarak gösteriniz.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesiniz, bir zarfa koyarak Akbaba adresine yollayınız.

Hepinize bol şanslar, başarılar dileriz.

